

PERE DE RIBOT. CONTEMPLACIÓNS. Castell de Calonge: juliol de 2023

Pere de Ribot contemplacions

Castell de Calonge
Juliol de 2023

Ajuntament de
Cala... i Sant Antoni

Ajuntament de
Calañge i Sant Antoni

Castell de Calonge
Juliol 2023

Pere de Ribot
contemplacions

JORDI SOLER I CASALS
Alcalde de Calonge i Sant Antoni

CONTEMPLAR LA NATURA

L'obra de Pere de Ribot és un testimoni vibrant de la seva profunda connexió amb la natura i la seva passió per capturar la bellesa del món que l'envolta. Amb la seva paleta de colors rica i variada, el seu domini tècnic i la seva habilitat per crear atmosferes evocadores, Ribot transporta els espectadors a paisatges pintats amb una destresa i sensibilitat excepcionals.

La seva capacitat per capturar la llum amb gran precisió és sorprenent. A través de les seves pinzellades, el joc de llums iombres pren vida, creant una sensació de moviment i profunditat en cada quadre. Ja sigui la llum suau que es filtra a través de l'arbrat d'un bosc tranquil o els raigs d'un sol resplendent que banyen un paisatge mari, les seves representacions de la llum són captivadores i ens transporten a un món de serenitat i contemplació.

Els seus paisatges ens conviden a explorar la interacció entre l'home i la natura. Es com si cada paisatge pogués parlar-nos d'històries antigues i secrets ocults, mentre ens convida a reflexionar sobre la nostra relació amb el medi natural.

L'obra de Pere de Ribot és una invitació a l'observació atenta i a l'immersió en un món de sensacions i sentiments. Amb cada pinzellada ens convida a pausar-nos, a respirar profundament i a apreciar la bellesa de la vida que sovint passa desapercebuda en la nostra rutina diària. És un recordatori de la importància de connectar amb la naturalesa, de valorar les petites coses i de nodrir el nostre esperit amb l'art.

A través de la seva obra, ens mostra que l'art no és només una forma d'expressió personal, sinó també una finestra cap a una dimensió més profunda de la nostra existència. És una crida per explorar, contemplar i abraçar la bellesa del món, per descobrir-nos a nosaltres mateixos i per connectar amb allò que ens envolta.

Ara el castell de Calonge acull una mostra de l'obra de Pere de Ribot, una mostra de la seva passió per la natura, la seva habilitat per capturar la llum i la seva capacitat per evocar emocions a través de la pintura. És un regal pels sentits i una invitació a endinsar-se en un viatge visual i emocional inoblidable.

CONTEMPLAR LA NATURALEZA

La obra de Pere de Ribot es un testimonio vibrante de su profunda conexión con la naturaleza y su pasión por capturar la belleza del mundo que le rodea. Con su paleta de colores rica y variada, su dominio técnico y su habilidad para crear atmósferas evocadoras, transporta a los espectadores a paisajes pintados con una destreza y sensibilidad excepcionales.

Su capacidad para capturar la luz con gran precisión es asombrosa. A través de sus pinceladas, el juego de luces y sombras cobra vida, creando una sensación de movimiento y profundidad en cada cuadro. Ya sea la luz suave que se filtra a través del arbolado de un bosque tranquilo o los rayos de un sol resplandeciente que bañan un paisaje marino, sus representaciones de la luz son cautivadoras y nos transportan a un mundo de serenidad y contemplación.

Sus paisajes nos invitan a explorar la interacción entre el hombre y la naturaleza. Es como si cada paisaje pudiera hablarnos de historias antiguas y secretos ocultos mientras nos invita a reflexionar sobre nuestra relación con el medio natural.

La obra de Pere de Ribot es una invitación a la observación atenta y a la inmersión en un mundo de sensaciones y sentimientos. Con cada pincelada nos invita a pausarnos, respirar profundamente y apreciar la belleza de la vida que a menudo pasa desapercibida en nuestra rutina diaria. Es un recordatorio de la importancia de conectar con la naturaleza, valorar las pequeñas cosas y nutrir nuestro espíritu con el arte.

A través de su obra nos muestra que el arte no es sólo una forma de expresión personal, sino también una ventana hacia una dimensión más profunda de nuestra existencia. Es un llamamiento para explorar, contemplar y abrazar la belleza del mundo, para descubrimos y para conectar con lo que nos rodea.

El castillo de Calonge acoge una muestra de su obra, de su pasión por la naturaleza, su habilidad para capturar la luz y su capacidad para evocar emociones a través de la pintura. Es un regalo para los sentidos y una invitación a adentrarse en un viaje visual y emocional inolvidable.

Jordi Soler Casals
Alcalde de Calonge i Sant Antoni

OBSERVING NATURE

Pere de Ribot's work is a vibrant witness of his deep connection with nature and his passion to capture the beauty of the world that surrounds him. With his rich palette, his technical skill and his ability to create dreamy atmospheres, Ribot carries us to landscapes painted with exceptional skill and sensitivity.

His ability to precisely capture light is astonishing. With his brushstrokes, the lights and shadows come to life, and he creates a feeling of movement and depth in each painting. His representation of light – whether a soft gleam filtering through tree branches in a quiet forest, or the rays of a shiny sun spilling over a seascape – is captivating and transports us to a world of serenity and contemplation.

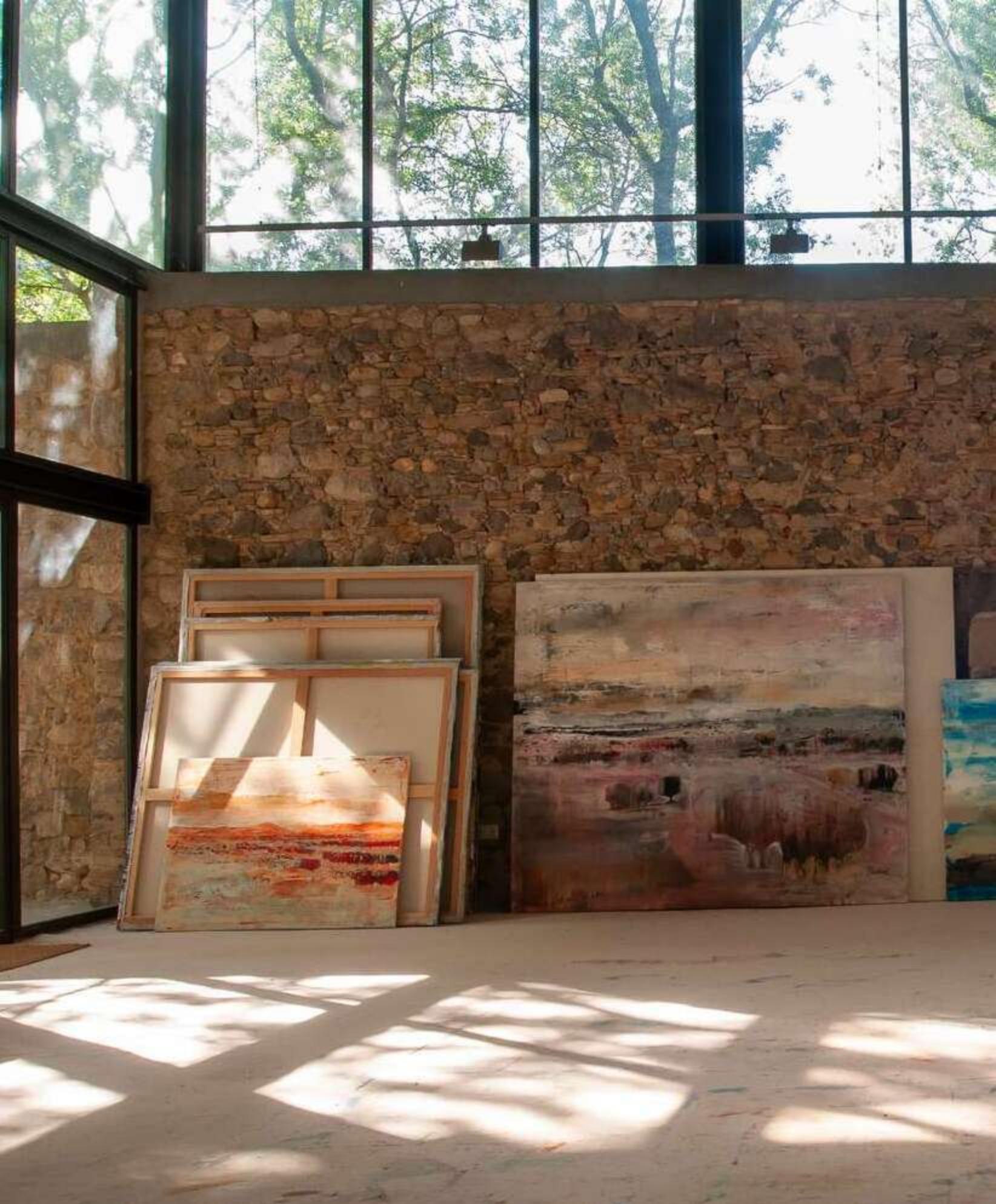
His landscapes invite us to explore the interaction between man and nature. It is as if each landscape could tell us ancient stories and hidden secrets, while inviting us to reflect on our relationship with the environment.

Pere de Ribot's work is an invitation to attentively observe and dive into a world of sensations and feelings. Each brushstroke invites us to breathe in and appreciate the beauty of life, which we often overlook in our daily lives. It is a reminder of the importance of connecting with nature, valuing the small things and nourishing our spirit with art.

Through his work, he shows us that art is not just a form of personal expression, but also a window to a more profound dimension of our existence. It is a plea to explore, contemplate and embrace the beauty of this world, to discover ourselves and connect with our surroundings.

The castle of Calonge now holds an exhibition of Pere de Ribot's works, a sample of this passion for nature, his ability to capture light and to evoke feelings through painting. It is a gift for the senses and an invitation to embark into an unforgettable visual and emotional journey.

Jordi Soler i Casals
Mayor of Calonge i Sant Antoni

PERE DE RIBOT A GIVERNY

Tot es blanc. Les parets, el terra, el sostre. L'atmosfera és la pròpia d'una sala de museu. Un aire aseptic que només l'art que penja de les parets suavitza. La sala és al museu de l'Orangerie. La ciutat és París. Els quadres que ens miren són els *nymphéas* de Monet, el pintor impressionista. Monet els va pintar al final de la seva vida, quan l'impressionisme ja no era a l'avantguarda artística. El vell pintor era ell mateix una escletxa d'una altra època. El segle XX entraava amb molta violència. Amb una guerra mundial, inestabilitat social, disruptió tecnològica i diverses contestes bèl·liques que amplificarien aquest primer conflicte internacional.

El repos és propi de la vellesa. El temps es viu més lent, les inquietuds de la joventut semblen llunyanes. La mirada es torna cada cop més contemplativa i en certs temperaments de més sensibilitat, emergeix una genuina fascinació pel món que ens envolta. Som lluny de l'època de la subversió i del manifest artístic. Tot sembla especial: cada flor, cada arbre, cada riu, cada muntanya, cada nova estació. El paisatge esdevé un objecte que envolta i conte els grans misteris de l'existència. Un delit sense fi.

Davant del soroll del món, Monet es va tancar a la seva tranquil·la estada de Giverny, lluny de París, en una casa envoltada d'estanys, flors, nenúfars, i amb una vegetació frondosa, viva, plena d'angoixa. Un recés de pau domesticada. En aquesta casa van sorgir els famosos nenúfars i les pintures que avui pengen als murs de l'Orangerie i del museu Marmottan. Uns llenços de gran format, immersius i harmònics, amb certa influència japonesa.

Monet va decidir que aquestes últimes creacions no pertanyien a ell, sinó que pertanyien a tota la humanitat. I en els temps de guerra i violència que treien el cap, Monet va decidir regalar les seves obres als seus contemporanis i a la posteritat. Va voler que la quietud que es respira als seus quadres i al seu jardí de Giverny pogués modificar o portar pau a la humanitat sencera, sufocant les males passions i la pulsió de mort que es respirava a tot arreu el 1918.

Val a dir que aquest gest no va ser apreciat. Monet era part d'un passat mort i enterrat, jutjat "ringard", passat de moda, que desentonava al món dels automòbils i de

l'electricitat. Res més inofensiu que un paisatge davant de les icones futuristes de la velocitat i l'auge de les màquines. El cas que se li va fer va ser mínim i el gest va quedar ensordit per les crisis successives de la geopolítica internacional. I tanmateix, aquí hi ha aquells quadres magnífics, "la capella sixtina de l'impressionisme", en paraules d'André Masson, que ens va llegar el pintor i que supuren bellesa pels quatre costats. *Sacre Monet!*

A la teologia cristiana es diu que una de les vies d'accés cap a Déu és la via pulchritudinis. Es a dir, que el camí d'admiració i contemplació del que és bell és el que ens porta a Déu i allò que prova la seva existència. Es per això que temes com el paisatge sense figures o el bodegó han tingut durant gran part de la Història una connotació religiosa, metafísica. El tema d'aquestes pintures no es tant allò que es representa com el misteri del que no sóc capaç de veure ni representar al quadre. Aquest misteri és i ha estat una manera de parlar de Déu. A través de la seva absència es converteix en empremta derridiana, divina. D'una manera similar s'expressa Chestertón quan diu que "les arts existeixen per despertar i mantenir viu el sentit d'allò meravellos en l'home". La bellesa és l'empremta d'alguna cosa superior, allò que fins i tot pot induir-nos a estats nostàlgics i melancòlics.

El paisatge és un gènere intimament relacionat amb el mister diví. L'academicisme sempre ha mostrat la preferència per l'argúcia tècnica, pel manierisme i, pels temes humans: el retrat, la pintura històrica. Una sèrie de gèneres que ocupaven el lloc més alt de l'art pictòric. No es casualitat que el paisatge, l'exclusió de la figura humana, la contemplació de la natura, fos vist com una mica menys digne o espectacular, a causa de la seva senzillesa, obvietat o manca d'àmbició. Però es justament aquesta senzillesa, aquesta despreocupació pel que és humà i la seva candidesa, l'absència del Jo en la pintura, el que fa que sigui un genere ple de puresa.

Pere de Ribot és un paisatgista i un home sensible. També és un cercador de bellesa i una persona conscient que és un mitjà de contacte i de participació per a la creació del món. L'home és l'única criatura que està cridada no només a habitar el món, sinó també a gaudir-lo, a fer-lo millor. Per exemple, adonant de la sublimitat de l'existència a través de la reacció estètica. Utilitzant aquesta darrera com una cristal·litació del sentit de la seva vida.

Zola, gran amic de Monet, deia la seva famosa definició, que l'impressionisme era la realitat vista a través d'un temperament. Entrar a la pintura de Pere es entrar en un paisatge i entrar en un món (va dir Napoleó de la famosa obra de Jacques Louis David "ce tableau on i peut presque marcher dedans"). Entrar a una sensibilitat.

La seva pintura té tant de local com d'universal, gairebé un diagrama de paisatge que l'espectador actualitza i fa seu, projectant els espais que coneix i que ha viscut. Llargues i vastes estepes, mares i céls, terres de corall, horitzons que s'allunyen, formes que es contenen sense arribar mai a concretar-se. Imaginari oníric, hedonisme mediterrani o sensualitat tropical. Es el color, el paisatge el que dóna forma i s'expressa als quadres que de Ribot pinta. I ell ens dóna el traç, la gestualitat, el vector de força que vehicula i n'ordena les pintures. Ens dóna una composició, unes *guidelines* que ens ajuden a mirar amb ell.

Cap artista dona per acabada una obra fins que aquesta respira en equilibri i harmonia. Fins que totes les forces que habitaven el llenç en blanc han estat captades i representades, amb les línies d'intensitat i emocionalitat ben ajustades i disposades. El resultat d'aquesta dansa, o d'aquesta lluita que és la creació artística és el quadre. Creació que en el cas de Pere de Ribot també és oració, diàleg, amb una entitat transcorrent, amb un Déu ordenador que ens ofereix allò que veiem perquè ho gaudim. Aquest és el plaer de la pintura, de la vida contemplativa o de la pregària: entrar en sintonia amb el silenci espès propi del dialeg amb la divinitat. És una venjança amb la vida en què la balança es decanta sempre cap a la il·lloança. L'artista és aquesta pinzellada final, delicada i simple, que admet ser ell també paisatge, espectador, gaudidor en última instància de la meravella més gran de totes: la bellesa de la creació.

Com bé va intuir Monet, el paisatge és un dels regals més purs que es pot fer a la humanitat, ja que com sabien bé els antics llatins, l'home només pot ser felic en la mesura que s'envolti de la natura. Doncs per a ella va ser creat. El pintor recull els pinzells en la solitud del seu estudi, es disposa a rentar-los i posa en ordre els materials després d'una sessió de creació. La comunicació s'ha tallat però roman en ell un recés de pau, una consciència d'haver estat a prop d'alguna cosa

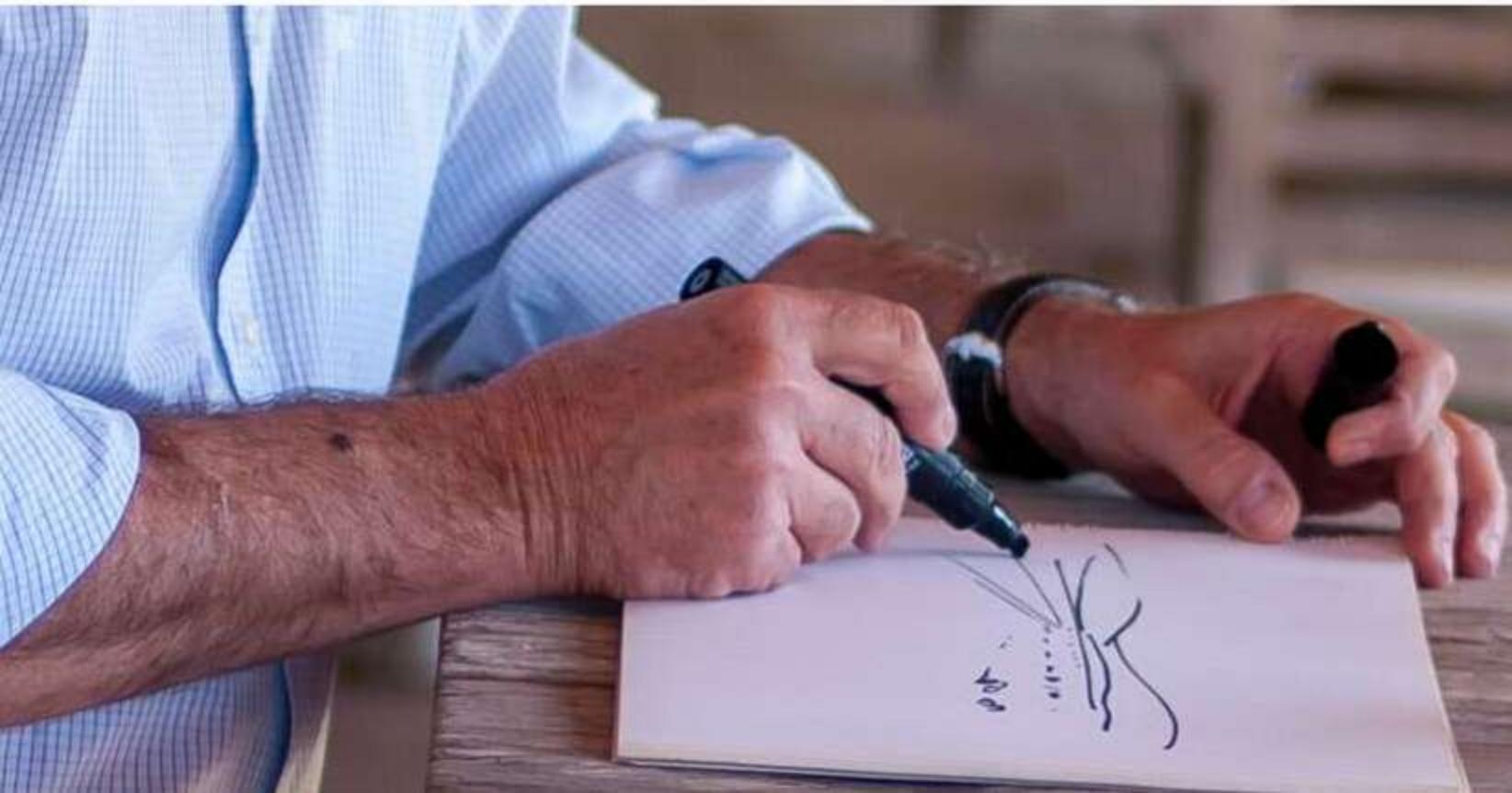
gran; d'una cosa bonica i d'una cosa important. En silenci recull les seves coses; es neteja les mans, mira al seu voltant, apaga els llums, surt a fora. L'olor de disolvent és intensa però ja ni tan sols ho nota. Té una taca blava als seus pantalons blancs. El dia és a punt d'acabar; la llum es va fent cada cop més fragil. Surta al jardí i es troba al mig del camp, feliç, acaronat per una suau brisa de l'Empordà. Hi ha uns camps de roselles en flor que semblen un *dripping* de vermell a sobre del verd de les plantes. Dèu es sobretot un gran artista. La idea fa gràcia. Una parella d'ànecs s'ha instal·lat a prop de la piscina i no se'n mouen tot el dia. Que bé que s'està aquí, es diu recordant-se de la cita de l'evangeli. I dóna una calada a la seva cigarreta elèctrica, amb un somriure complagut als llavis. Tot torna a estar en equilibri.

Alex Reig.
Escriptor.

PERE DE RIBOT EN GIVERNY

Todo es blanco. Las paredes, el suelo, el techo. La atmósfera es la propia de una sala de museo. Un aire aseptico que solo el arte que cuelga de las paredes suaviza. La sala es en el museo de la Orangerie. La ciudad es París. Los cuadros que nos miran son los *nymphéas* de Monet, el pintor impresionista. Monet los pinto al final de su vida, cuando el impresionismo ya no estaba en la vanguardia artística. El viejo pintor era el mismo un resquicio de otra época. El siglo XX entraba con suma violencia. Con una guerra mundial, inestabilidad social, disrupción tecnológica y varias contiendas bélicas que amplificarian ese primer conflicto internacional.

El reposo es propio de la vejez. El tiempo se vive más lento, las inquietudes de la juventud parecen lejanas. La mirada se vuelve cada vez más contemplativa y en ciertos temperamentos de mayor sensibilidad, emerge una genuina fascinación por el mundo que nos rodea. Estamos lejos de la época de la subversión y del manifiesto artístico. Todo parece especial: cada flor, cada árbol, cada río, cada montaña, cada nueva estación. El paisaje se vuelve un objeto que envuelve y contiene los grandes misterios de la existencia. Un deleite sin fin.

Frente al ruido del mundo, Monet se encerró en su apacible morada de Giverny, lejos de París, en una casa rodeada de estanques, flores, nenúfares, y con una vegetación frondosa, viva, llena de zozobra. Un remanso de paz domesticada. En esa casa surgieron los famosos nenúfares y las pinturas que hoy cuelgan en los muros de la Orangerie y del museo Marmottan. Unos lienzos de gran formato, inmersivos y armónicos, con cierta influencia japonesa.

Monet decidió que esas últimas creaciones no le pertenecían a él, sino que pertenecían a toda la humanidad. Y en los tiempos de guerra y violencia que asomaban, Monet decidió regalar sus obras a sus contemporáneos y a la posteridad. Quiso que la quietud que se respira en sus cuadros y en su jardín de Giverny pudiera modificar o traer paz a la humanidad entera, sofocando las malas pasiones y la pulsión de muerte que se respiraba en todas partes en 1918.

Cabe decir que ese gesto no fue apreciado. Monet era parte de un pasado muerto y enterrado, juzgado "ringard", pasado de moda, que desentonaba en el mundo de los automóviles y de la electricidad. Nada más inofensivo que un paisaje frente a los iconos futuristas de la velocidad y el auge de las máquinas. El

caso que se le hizo fue mínimo y el gesto quedó ensordecido por las sucesivas crisis de la geopolítica internacional. Y, sin embargo, aquí están estos cuadros magníficos, "la capilla sixtina del impresionismo", en palabras de André Masson, que nos legó el pintor y que supuran belleza por los cuatro costados. *Sacré Monet!*

En la teología cristiana se dice que una de las vías de acceso hacia Dios es la *vía pulchritudinis*. Es decir, que el camino de admiración y contemplación de lo bello es lo que nos lleva a Dios y aquello que prueba su existencia. Es por esa razón que temas como el paisaje sin figuras o el bodegón han tenido durante gran parte de la Historia una connotación religiosa, metafísica. El tema de esas pinturas no es tanto aquello que se representa como el misterio de lo que no soy capaz de ver ni de representar en el cuadro. Ese misterio es y ha sido una forma de hablar de Dios. A través de su ausencia se convierte en huella derridiana, divina. De una manera similar se expresa Chesterton cuando dice que "las artes existen para despertar y mantener vivo el sentido de lo maravilloso del hombre". La belleza es esa huella de algo superior, lo que puede incluso inducirnos a estados nostálgicos y melancólicos.

El paisaje es un género íntimamente relacionado con el misterio divino. El academicismo siempre ha mostrado su preferencia por la argucia técnica, por el manierismo y por los temas humanos: el retrato, la pintura histórica. Una serie de géneros que ocupaban el puesto más alto del arte pictórico. No es casualidad que el paisaje, la exclusión de la figura humana, la contemplación de la naturaleza, fuera visto como algo menos digno o espectacular, a causa de su sencillez, obviedad o su falta de ambición. Pero es justamente esa sencillez, esa despreocupación por lo humano y su candidez, la ausencia del Yo en la pintura, lo que hace que sea un género lleno de pureza.

Pere de Ribot es un paisajista y un hombre sensible. También es un buscador de belleza y una persona consciente de que ésta es un medio de contacto y de participación para la creación del mundo. El hombre es la única criatura que está llamada no solamente a habitar el mundo, sino también regocijarse en él, a hacerlo mejor. Por ejemplo, dando cuenta de la sublimidad de la existencia a través de la creación estética. Utilizando ésta última como una cristalización del sentido de su vida.

Decla Zola, gran amigo de Monet, en su famosa definición, que el impresionismo era la realidad vista a través de un temperamento. Entrar en la pintura de Pere es entrar en un paisaje y entrar en un mundo (dijo Napoleón de la famosa obra de Jacques Louis David: "ce tableau, on y peut presque marcher dedans"). Entrar en una sensibilidad.

Su pintura tiene tanto de local como de universal, casi un diagrama de paisaje que el espectador actualiza y hace suyo, proyectando los espacios que conoce y ha vivido. Largas y vastas estepas, mares y cielos, suelos de coral, horizontes que se alejan, formas que se contonean sin llegar nunca a concretarse. Imaginario onírico, hedonismo mediterráneo o sensualidad tropical. Es el color, el paisaje lo que da forma y se expresa en los cuadros que Pere pinta. Y él nos da el trazo, la gestualidad, el vector de fuerza que vehicula y ordena sus pinturas. Nos da una composición, unas *guidelines* que nos ayudan a mirar con él.

Todo artista no da por terminada una obra hasta que ésta respira finalmente en equilibrio y armonía. Hasta que todas las fuerzas que habitaban el lienzo en blan-

co han sido captadas y representadas, con sus líneas de intensidad y emocionalidad bien ajustadas y dispuestas. El resultado de esa danza, o de esa lucha que es la creación artística es el cuadro. Creación que en el caso de Pere de Ribot también es oración, diálogo, con una entidad transcendente, con un Dios ordenador que nos ofrece lo que vemos para que lo gozemos. Esa es el placer de la pintura, de la vida contemplativa o de la oración: entrar en sintonía con el silencio espeso propio del diálogo con la divinidad. Es un ajuste de cuentas con la vida en el que la balanza se decanta siempre hacia la alabanza. El artista es ese brochazo final, delicado y simple, que admite ser el también paisaje: espectador, gozador en última instancia de la maravilla más grande de todas: la belleza de la creación.

Como bien intuyó Monet, el paisaje es uno de los regalos más puros que se le puede hacer a la humanidad, pues como sabían bien los antiguos latinos, el hombre solo puede ser feliz en la medida en que se rodee de la naturaleza. Pues para ella fue creado. El pintor recoge sus pinceles en la soledad de su estudio, se dispone a lavarlos y pone en orden los materiales tras una sesión de creación. La comunicación se ha cortado pero permanece en él un remanso de paz, una conciencia de haber estado cerca de algo grande, de algo bello y de algo importante. En silencio recoge sus cosas, se limpia las manos, mira a su alrededor, apaga las luces, sale a fuera. El olor de disolvente es intenso pero ya ni siquiera lo nota. Tiene una mancha azul en sus pantalones blancos. El día está a punto de terminar, la luz se va haciendo cada vez más frágil. Sale al jardín y se encuentra en medio del campo, feliz, acariciado por una suave brisa del Empordá. Hay unos campos de amapolas en flor que parecen un dripping de rojo encima del verde de las plantas. Dios es sobre todo un gran artista. La idea le hace gracia. Una pareja de patos se ha instalado cerca de la piscina y no se mueven de allí en todo el día. Qué bien se está aquí, se dice acordándose de la cita del evangelio. Y da una calada a su cigarrillo electrónico, con una sonrisa complacida en los labios. Todo vuelve a estar en equilibrio.

Alex Reig
Escritor

PERE DE RIBOT IN GIVERNY

Everything is white. The walls, the floor, the ceiling. The atmosphere is that of a museum. Aseptic air, softened only by the paintings on the walls. The hall is in the Musée de l'Orangerie. The city is Paris. The paintings staring at us are the *Nymphéas*, the water lilies by Monet, the impressionist painter. Monet painted them towards the end of his life when impressionism was no longer in the artistic avantgarde. The old painter himself was a remainder from another period. The 20th century was violently barging in, with a world war, social instability, technological disruption and several war conflicts that would contribute to that first international war.

Repose is typical of old age. Time is lived more slowly, worries from youth are something distant. One's perspective becomes more and more contemplative and, for certain, more sensitive characters, a genuine fascination arises for the world that surrounds us. We are far from the time of subversion and artistic expression. Everything seems special - every flower, every river, every mountain, every new season. The landscape becomes an object that shrouds and contains the great mysteries of existence. A boundless delight.

In response to the worldly noise, Monet retreated in his quiet dwelling in Giverny, far from Paris - a house surrounded by ponds, flowers, water lilies and a lush vegetation, alive, full of murmurs. A peaceful, domestic haven. That house is the birthplace of the famous water lilies and paintings that today decorate the walls of L'Orangerie and the Marmottan museum. Large-scale canvases, immersive and harmonious, with a touch of Japanese influence.

Monet decided that those latest creations did not belong to him, but to humankind. So in a time of war and violence, Monet decided to donate his paintings to his contemporaries and to posterity. He wanted to transmit the peace and quiet of his paintings and his garden in Giverny to the whole world, thus suffocating the bad passions and bloodthirstiness that ran rampant in 1918.

It is worth mentioning that the gesture was underappreciated - Monet belonged to a past that was dead and buried, he was dubbed ringard, old fashioned, and did not belong to the world of automobiles

and electricity. Nothing was more harmless than a landscape versus the futurist icons of speed and the heyday of machines. He was paid barely any attention, and the gesture was buried beneath the repeated crisis in international geopolitics. And yet, here are those magnificent paintings, the "Sistine chapel of impressionism", according to André Masson, bequeathed by the artist, which ooze beauty through and through. *Sacré Monet!*

According to Christian theology, one of the means to reach God is via pulchritudinis. In other words, observing and admiring beauty is what brings us to God and proves his existence. That is the reason why, throughout history, figureless landscapes or still life paintings have had a religious, metaphysical connotation. The subject matter of said paintings is not what appears in them so much as the mystery of what one cannot see or figure out in the painting. This mystery is, and has been, a way to talk about God. Through his absence, it becomes a Derrida-esque divine footprint.

Landscape is a genre closely related to divine mystery. Academicism has always shown a preference towards technical sophistry, mannerism and human topics - the portrait, the historical painting. A series of genres which stood at the peak of pictorial art. It is not a coincidence that the landscape, the exclusion of the human figure, the contemplation of nature, were seen as something less dignified or spectacular, due to its simplicity, obviousness or lack of ambition. But it is precisely that simplicity, that nonchalance towards humanity and its naivety, the lack of "self" in the painting, what makes it a truly pure genre.

Pere de Ribot is a landscape artist and a sensitive man. A seeker of beauty, he is aware that this is a means to contact with and participate in creating the world. Man is the only creature whose duty is not only to inhabit the earth, but to relish it and make it a better place - for example, by acknowledging the sublimity of existence through aesthetic creation, using the latter as a crystallisation of the meaning of life.

Zola, close friend of Monet, famously said that impressionism is reality seen through a temperament. Getting inside a painting by Pere means getting inside a landscape and getting inside a world (as Napoleon said about Jacques Louis David's famous work, 'ce ta-

bleau, on y peut presque marcher dedans'). Getting inside sensitivity.

Pere's paintings have both a Catalan and an American nature, which is why it is said that his landscapes are universal, like a diagram that the observer updates and makes his/her own.

Wide and vast steppes, seas and skies, coral floors, distant horizons, swaying shapes that are never defined. Oniric imagination, Mediterranean hedonism or tropical sensuality. The colour and the landscape shape and express what Pere paints. He gives us the sketch, the gestures, the force vector that conveys and arranges his paintings. He gives us a composition, some guidelines that help us observe with him.

All artists tend to suffer from obsessive-compulsive disorder (OCD) and do not call a work finished until it breathes out balance and harmony, until all the forces dwelling on the canvas have been captured and represented, with properly adjusted and placed lines of intensity and emotion. The result of that disorder called artistic creation is the painting. A creation that, in Pere's case, is also a prayer, a dialogue with a transcendent entity, with a commanding God who offers a sight for us to enjoy. This is the pleasure of painting, of contemplative life or of prayer: to achieve a sympathy with the thick silence of dialogue with divinity. It is a score settling with life in which the scale always tips towards flattery. The artist is that final brushstroke, delicate and simple, who admits to being part of the landscape himself, a spectator, ultimately enjoying the greatest wonder of all – the beauty of creation.

As Monet guessed, landscape is one of the purest gifts that can be offered to humankind, for as the ancient Latins knew, man can only be happy so long as he is surrounded by nature – he was created for it.

The artist gathers his paintbrushes alone in his studio, gets ready to wash them and arranges the materials after a creative session. The communication has been cut, but in him lingers a haven of peace, an awareness of having been close to something grand, beautiful and important. He silently picks up his tools, washes his hands, looks around, turns the lights off, and goes outside. The smell of paint thinner is intense,

but he can't even smell it anymore. There is a blue stain on his white trousers. The day is about to end, the fragile light is fading. He walks into the garden and finds himself in the middle of the meadow, happy, caressed by the soft breeze of the Empordà. The blossomed poppy fields seem like a red dripping on the greenness of the plants. God is, above all, a great artist. The thought amuses him. A couple of ducks have landed by the pool and stay there all day. How nice it is here, he thinks, remembering the quote from the Gospel. And he takes a puff from his electronic cigarette, with a satisfied smile on his lips. Everything is in balance, once again.

Alex Reig
Writer

Exposició

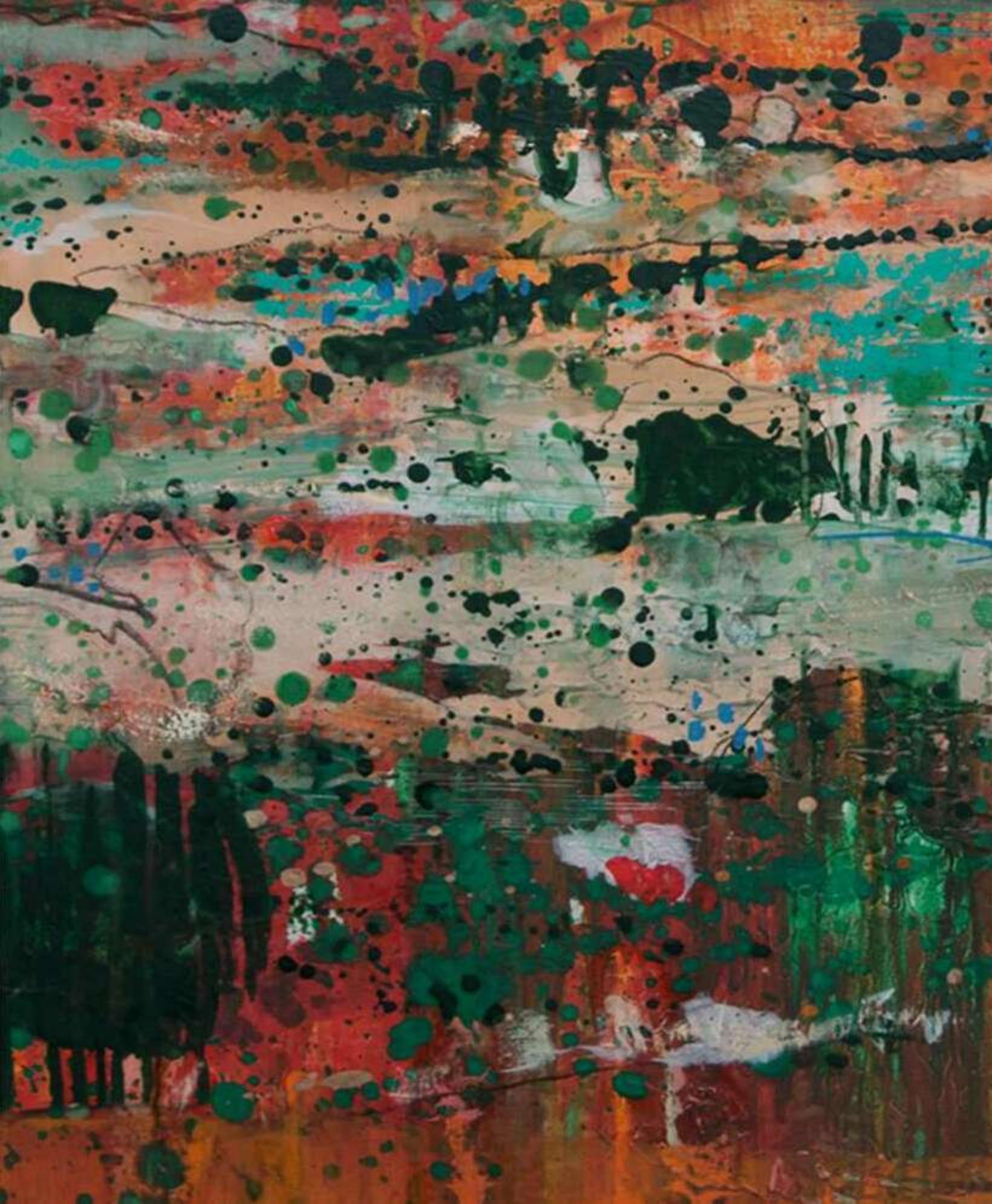

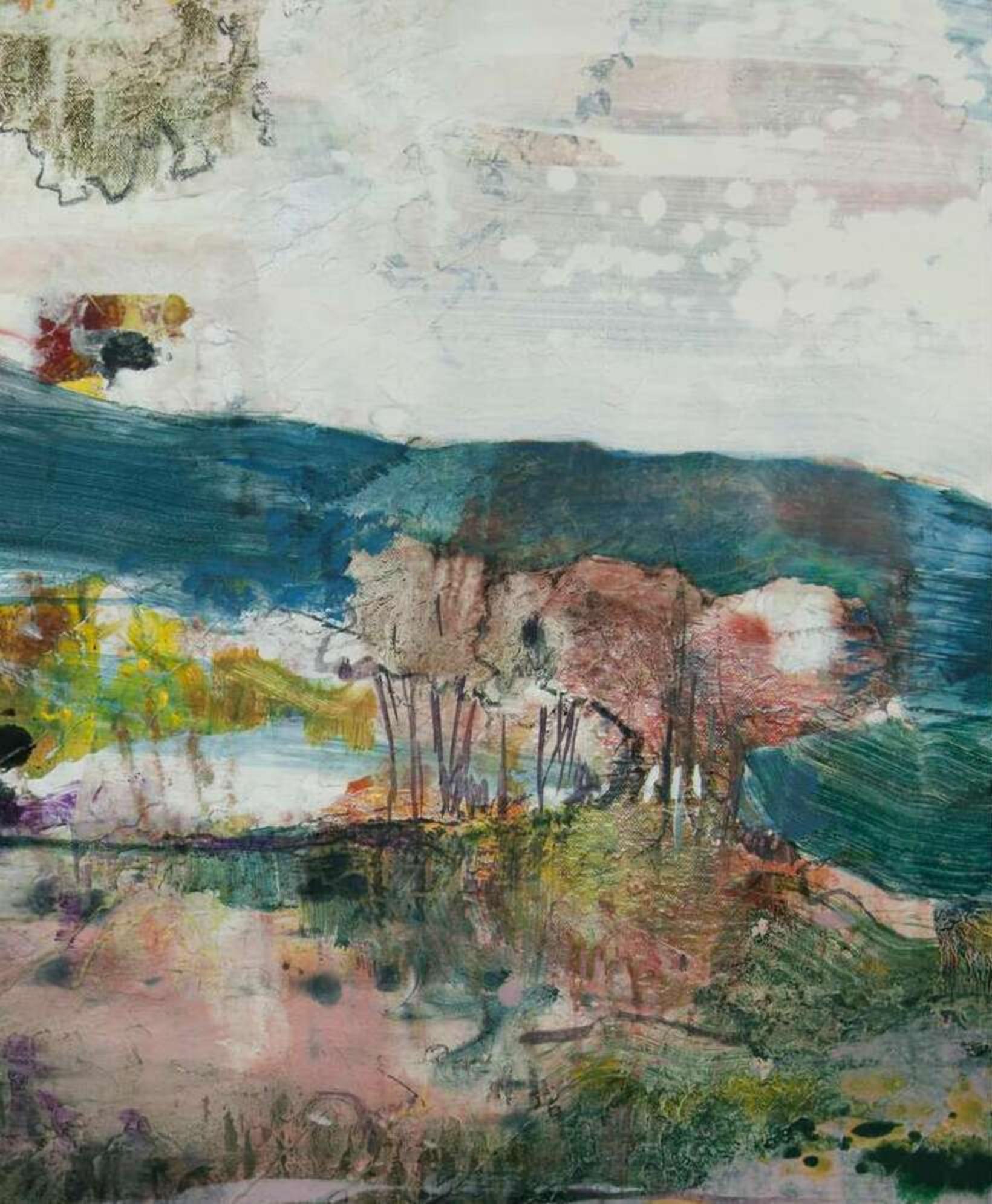

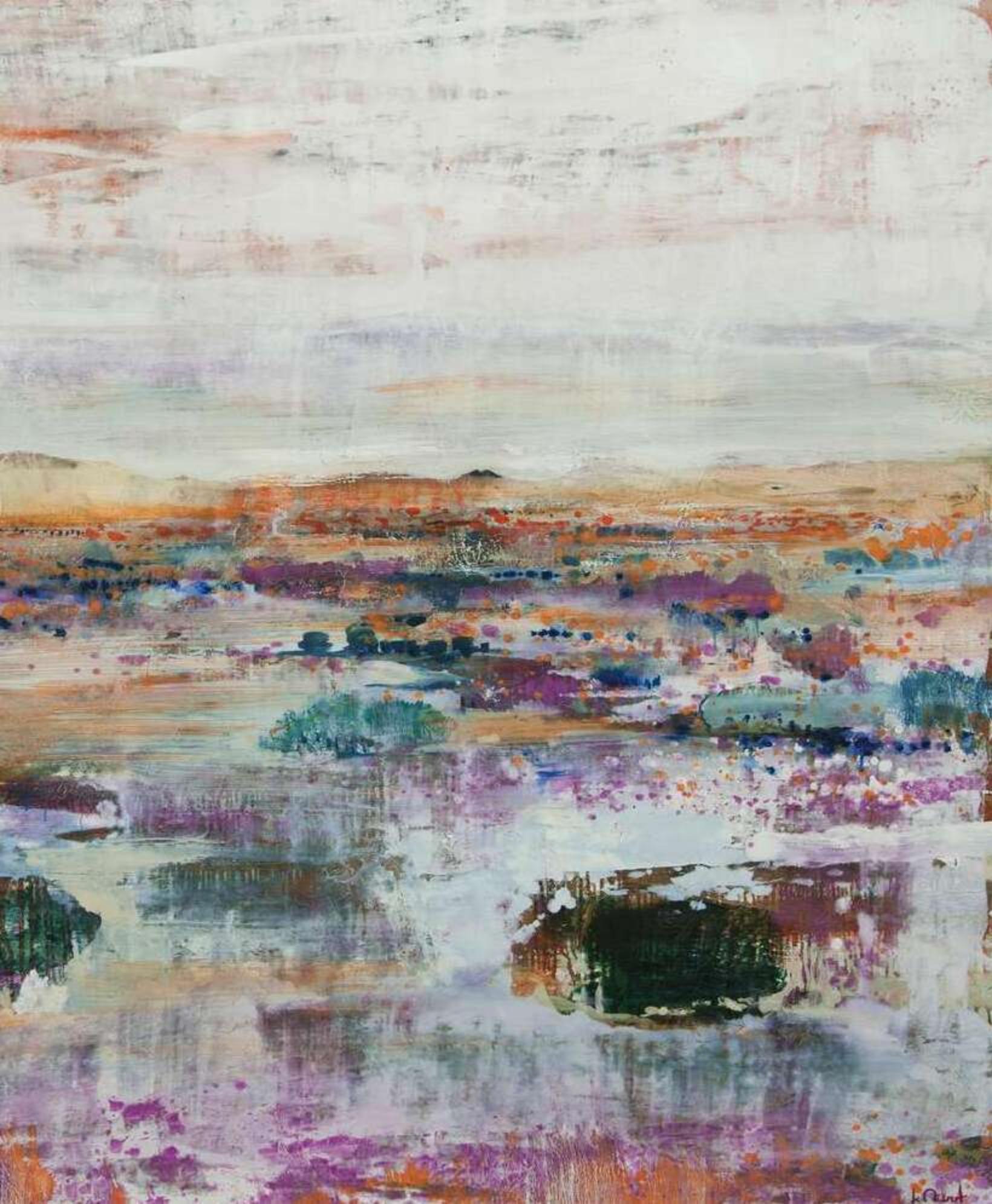

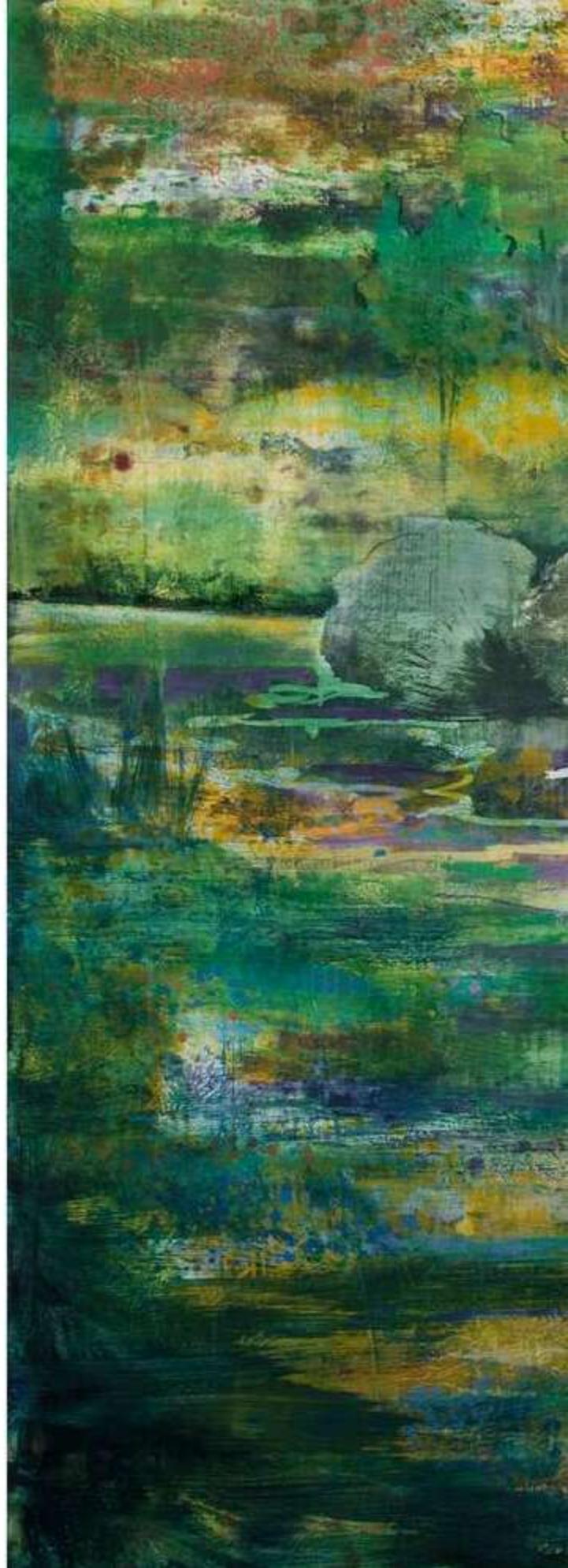

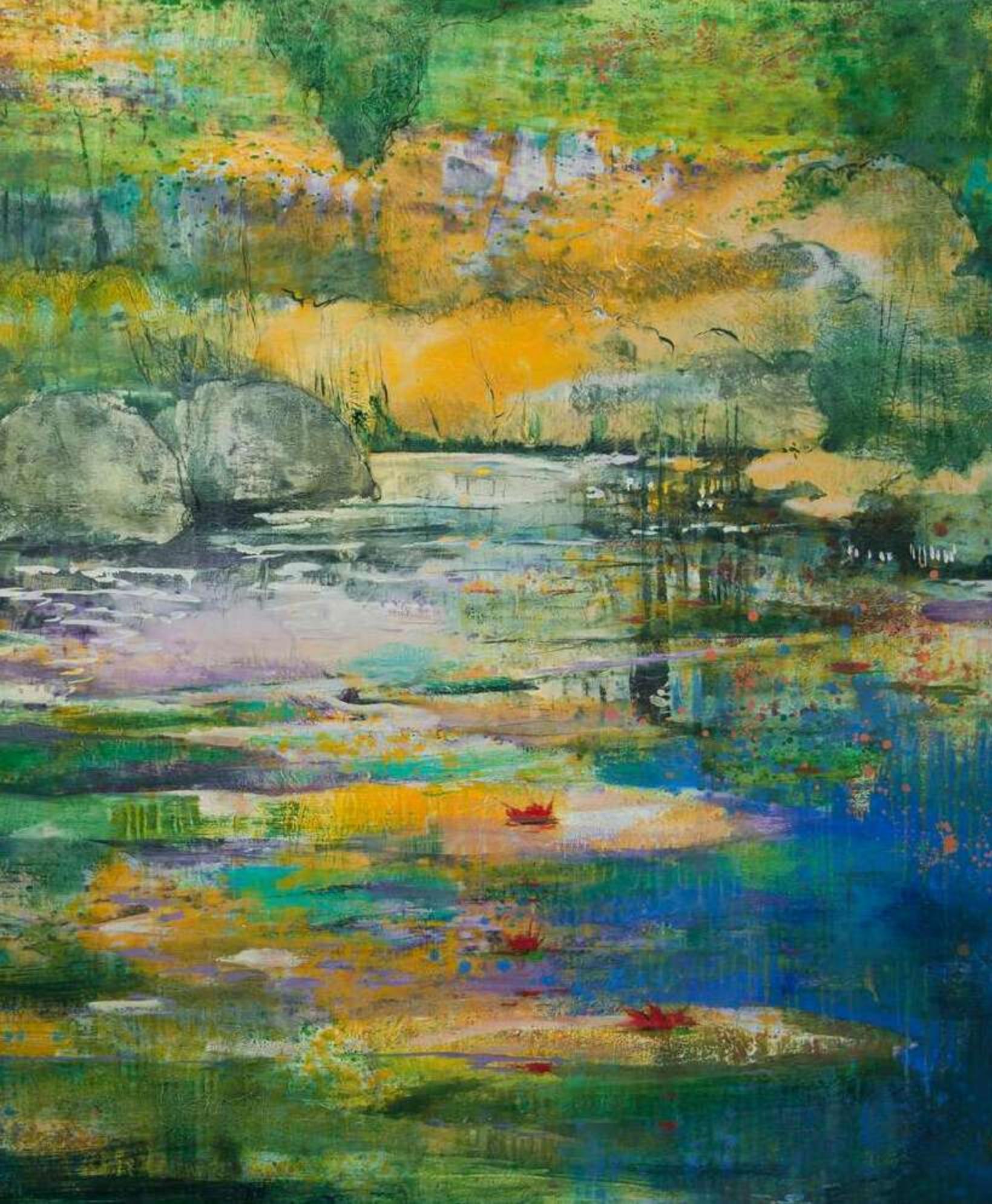

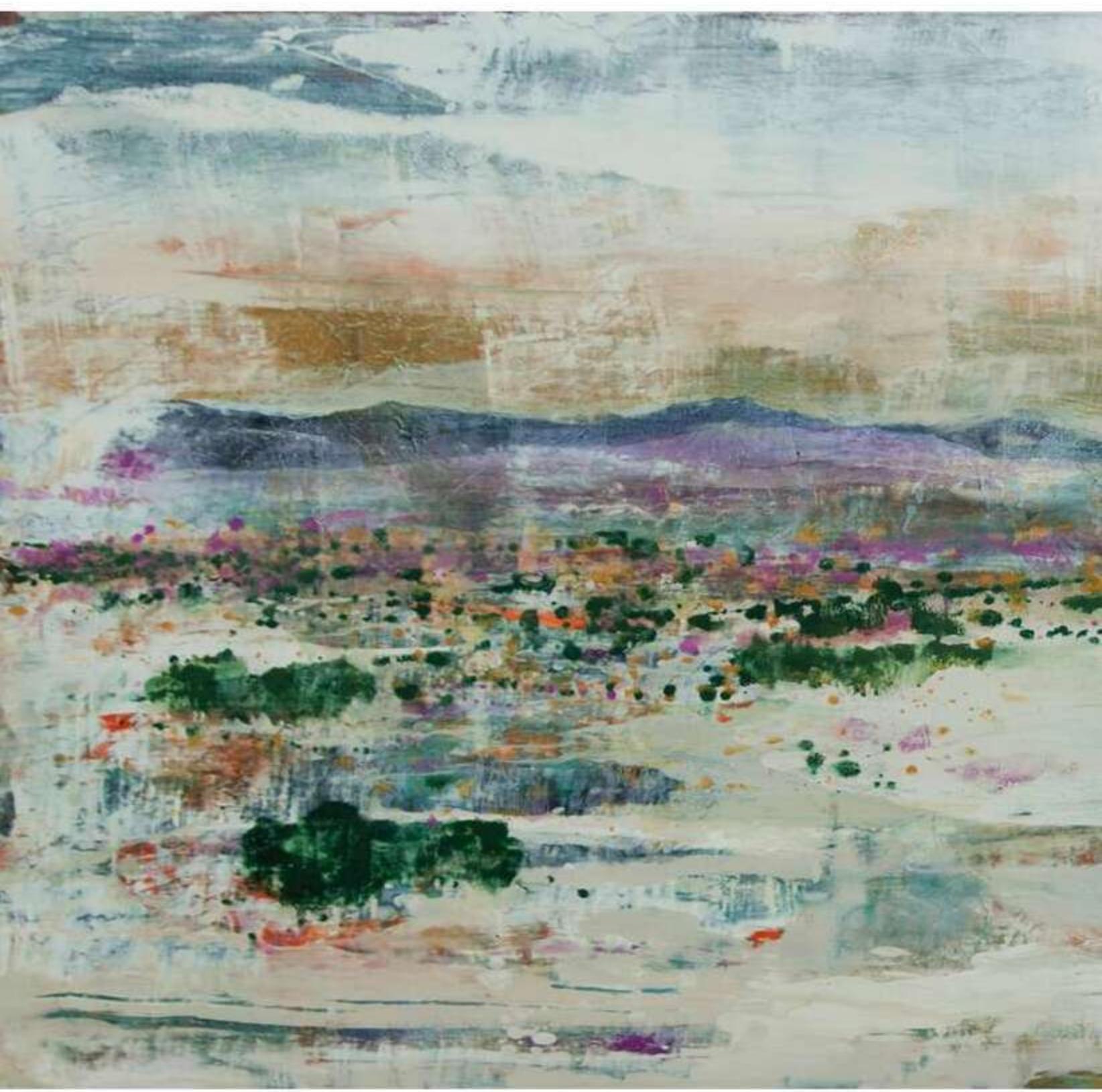

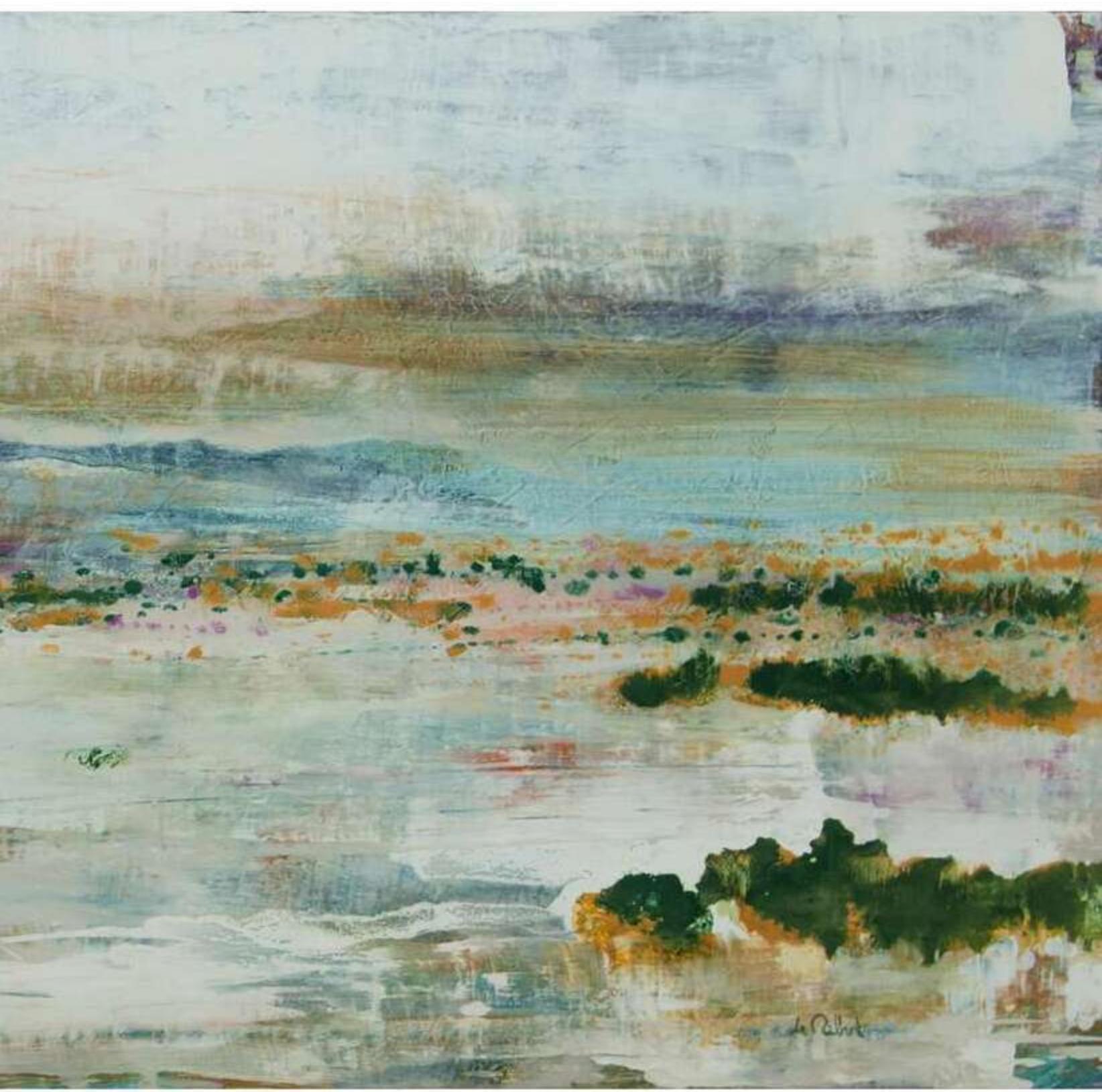

«Vai veure quatre àngels drets als quatre angles de la terra, que retenien els quatre vents perquè no bufessin sobre la terra ni sobre el mar ni sobre cap arbre.»

Apocalipsi 7.1

A través del llenguatge profètic i simbòlic de l'Apocalipsi podem crear, a la nostra ment, imatges tan riques com la de quatre àngels dempeus, als quatre angles de la terra, aturant els vents perquè tot resti en calma i harmonia. Aquesta visió plàcida, però, està carregada de tensió. Fins quan durarà aquesta pau? Podran els àngels retenir els quatre vents eternament? Sembla evident que aquest present és finit i que en algun moment els vents es rebel·laran i bufarán de nou sobre la terra i sobre el mar i sobre els arbres, i la treva silenciosa donarà pas a l'agitació, al nervi i al tro.

Als quadres de Pere de Ribot, hi passa alguna cosa semblant: flanquejant els angles de la superfície pictòrica, quatre àngels retenen els vents perquè no bufin sobre la terra ni sobre el mar ni sobre cap arbre pintat. Això genera una pintura de paisatge suspesa en el temps, que s'allargarà els segons, minuts o dies que els àngels puguin encarcerar els vents. El pintor ha decidit capturar el moment precis abans que la calma desaparegui, i, per això, contemplar un paisatge de Pere de Ribot ens permet d'ubicar-nos en un lloc segur i, alhora, connectar amb la part més confortable de nosaltres mateixos, allà on ens sentim lliures d'amenaces, d'angoixes i de patiment. La pintura es converteix en un espai a recer, un escenari delimitat on aturar-nos amb la certesa que res no ens assaltará.

Si ens allunyem del llenguatge pictòric, però, podem arribar a trepitjar els paisatges que inspiren els quadres de Pere de Ribot? Existeix, més enllà del miratge apocalíptic, un tros de terra que ens resguardi? La resposta és dolorosa: aquests miratges no existeixen més enllà de la pintura. L'artista, per pintar-los, no s'ha inspirat en cap bosc de terra, no ha partit d'una postal i tampoc no ha escollit un bosc ubicat en un mapa. Pere de Ribot ha creat, interiorment, la seva idea de paisatge ideal i ha après a pintar-lo, incansablement. Per a cada nova versió del seu paisatge sublim escull una paleta de colors, on sovint dominen els terres, tot i que quan l'artista travessa un moment de joia i plenitud, hi apareixen els verds, els morats o els taronges, també els

blaus marins o els vermells de corall -inspirats en les darreres sèries que se submergien a les profunditats de l'oceà. També varien els tipus d'espais, que poden ser oberts, amples i carregats d'aire; o més petits, propers i plens de vegetació. Fins i tot, en comptades ocasions, hi treu el cap la idea d'un jardí -una idea incipient, llavor de futures obres.

Cohabitant aquests paisatges, i sense que hi aparegui explícitament, identifiquem la presència de l'esser humà -en la disposició ordenada dels arbres, en el conreu dels terrenys-, una humanitat que conviu i respecta l'escenari i en forma part com ho fan les roques o les fulles. Aquesta presència, camuflada entre els arbres, no la veiem ni la sentim perquè ha entès que, mentre els àngels vigilin des dels angles de la tela, la seva veu ha de restar muda, no pot molestar. El mateix passa amb les veus no humanes de les roques, dels arbres o de l'aigua, que han après a comunicar-se amb sons indeixifrables però també a callar, a callar la major part del temps.

Només així, submergits en aquest silenci visual, nosaltres, el públic, aconseguirem de parlar amb nosaltres mateixos sense interferències i aleshores, per més que tornin a bufar els vents maliciosos, sabrem arraulir-nos, deixar-los passar i seguir al nostre lloc.

Merce Vila Rigat
Historiadora de l'art
25 de maig de 2023

«Vi cuatro ángeles de pie en los cuatro ángulos de la tierra, que retenían los cuatro vientos para que no soplaran sobre la tierra ni sobre el mar ni sobre ningún árbol.»

Apocalipsis 7.1

A través del lenguaje profético y simbólico del Apocalipsis podemos crear, en nuestra mente, imágenes tan ricas como la de cuatro ángeles de pie, en los cuatro ángulos de la tierra, deteniendo los vientos para que todo quede en calma y armonía. Pero esta visión plácida está cargada de tensión. ¿Hasta cuándo durará esta paz? ¿Podrán los ángeles retener los cuatro vientos eternamente? Parece evidente que este presente es finito y que en algún momento los vientos se rebelarán y soplarán de nuevo sobre la

tierra y sobre el mar y sobre los áboles, y la tregua silenciosa dará paso a la agitación, al nervio y al trueno

En los cuadros de Pere de Ribot, ocurre algo parecido: flanqueando los ángulos de la superficie pictórica, cuatro ángeles retienen los vientos para que no soplen sobre la tierra ni sobre el mar ni sobre ningún árbol pintado. Esto genera una pintura de paisaje suspendida en el tiempo, que se alargará los segundos, minutos o días que los ángeles puedan encarcelar a los vientos. El pintor ha decidido capturar el momento preciso antes de que la calma desaparezca y, por eso, contemplar un paisaje de Pere de Ribot nos permite ubicarnos en un lugar seguro y, al mismo tiempo, conectar con la parte más confortable de nosotros mismos, allí donde nos sintamos libres de amenazas, angustias y sufrimiento. La pintura se convierte en un espacio al abrigo, un escenario delimitado donde detenernos con la certeza de que nada nos asaltará.

Si nos alejamos del lenguaje pictórico, ¿podemos llegar a pisar los paisajes que inspiran los cuadros de Pere de Ribot? ¿Existe, más allá del espejismo apocalíptico, un pedazo de tierra que nos resguarde? La respuesta es dolorosa: estos espejismos no existen más allá de la pintura. El artista, para pintarlos, no se ha inspirado en ningún pedazo de tierra, no ha partido de una postal y tampoco ha escogido un bosque ubicado en un mapa. Pere de Ribot ha creado, interiormente, su idea de paisaje ideal y ha aprendido a pintarlo, incansablemente. Para cada nueva versión de su paisaje sublime escoge una paleta de colores, donde a menudo dominan los suelos, aunque cuando el artista atraviesa un momento de gozo y plenitud, aparecen los verdes, los morados o los naranjas, también los azules marinos o los rojos de coral -inspirados en las últimas series que se sumergen en las profundidades del océano. También varían los tipos de espacios, que pueden ser abiertos, anchos y cargados de aire; o más pequeños, cercanos y llenos de vegetación. Incluso, en contadas ocasiones, se asoma la idea de un jardín -una idea incipiente, semilla de futuras obras.

Cohabitan estos paisajes, y sin que aparezca explícitamente, identificamos la presencia del ser humano -en la disposición ordenada de los árboles, en el cultivo de los terrenos-, una humanidad que convive y respeta el escenario y forma parte de ello

como lo hacen las rocas o las hojas. Esta presencia, camuflada entre los árboles, no la vemos ni la sentimos porque ha entendido que, mientras los ángeles vigilan desde los angulos de la tela, su voz debe permanecer muda, no puede molestar. Lo mismo ocurre con las voces no humanas de las rocas, de los árboles o del agua, que han aprendido a comunicarse con sonidos indescifrables pero también a callar, a callar la mayor parte del tiempo.

Solo así, sumergidos en este silencio visual, nosotros, el público, conseguiremos hablar con nosotros mismos sin interferencias y entonces, por más que vuelvan a soplar los vientos maliciosos, sabremos acurrucarnos, dejarlos pasar y seguir en nuestro sitio.

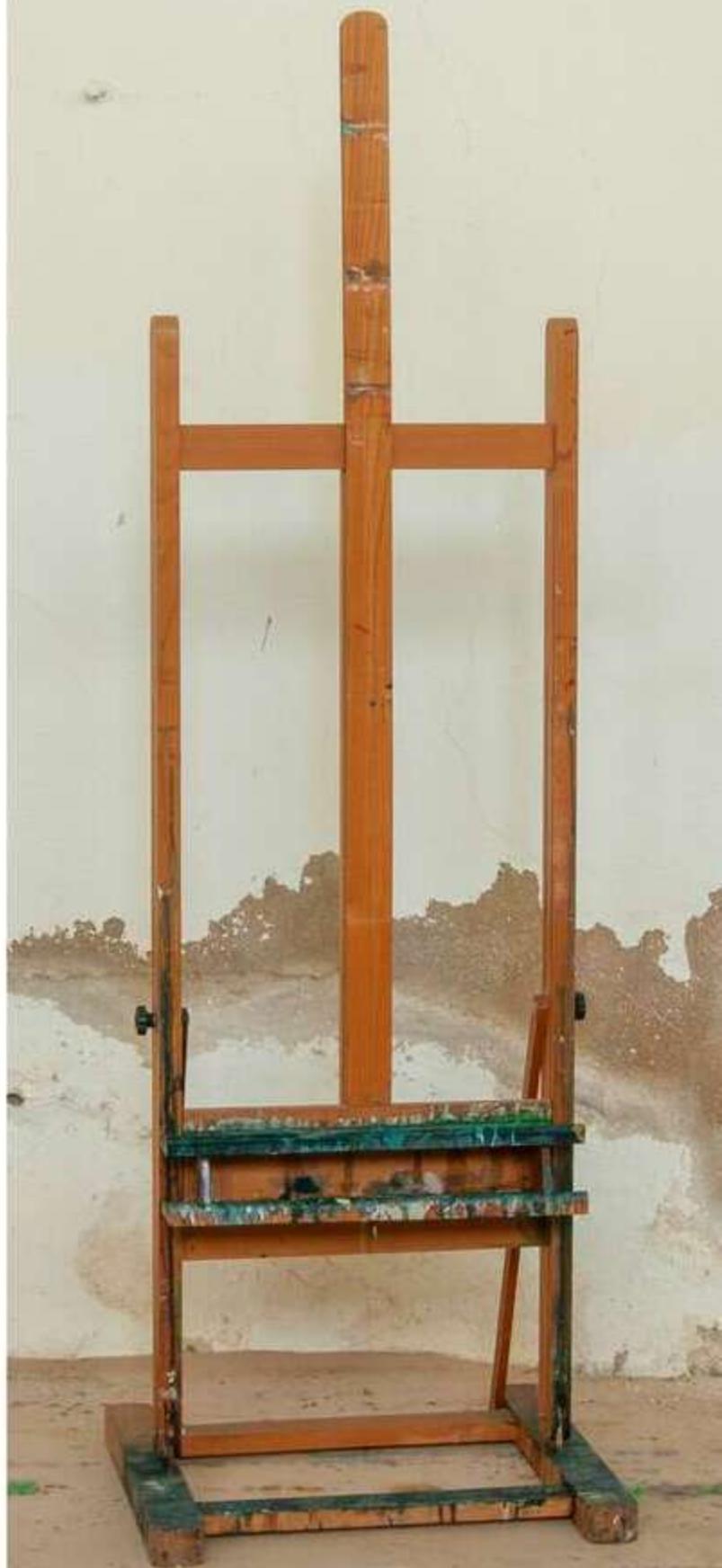
Merce Vila Rigat
Historiadora de l'art
25 de mayo de 2023

«I saw four angels standing on the four corners of the earth, holding the four winds of the earth, that they should not blow upon the earth, nor upon the sea, nor on any tree.»

Apocalypse 7.1

The prophetic, symbolic language of the Apocalypse allows us to picture an image so rich as that of four angels standing on the four corners of the earth, holding the winds so everything remains in peace and harmony. This placid vision is, however, full of tension - how long will this peace last? Will the four angels be able to hold the four winds eternally? Evidently this present is finite and eventually the winds shall rebel and blow upon the earth, the sea and the tree, and the silent truce will be replaced by restlessness, nerves and thunder.

Something similar happens in Pere de Ribot's paintings - flanking the angles of the painted surface, four angels hold the winds so they don't blow upon the earth, the sea or any painted tree. This creates a landscape frozen in time, which will extend for as many seconds, minutes or days the angels can hold the winds. The artist decided to capture the precise moment before the calm disappears, which means that observing a landscape by Pere de Ribot allows us to enter a safe space and also connect with the

most comfortable part of ourselves, where we feel safe from threats, anxiety and suffering. The painting becomes a haven, an enclosed scenario where we can stop without fear of being attacked.

However, if we step away from pictorial language, will we be able to just step into the landscapes inspired by Pere de Ribot? Is there a patch of land that can shield us beyond the apocalyptic mirage? The answer is painful - these mirages do not exist beyond painting. The artist did not get inspiration from a patch of land, did not look at a postcard, nor did he choose a forest in

a map. Pere de Ribot internally created his own concept of ideal landscape and has learnt to paint it, tirelessly. He chooses a different colour palette for each new version of his landscape, often dominated by earthtones. Though, when the artist is living a joyful, replenished moment, he adds greens, purples or oranges, as well as dark blues and coral reds - all inspired by the latest series, deep within the ocean. The type of spaces can also vary - they may be open, wide and full of air, or small, close and full of greenness. Once in a while even a garden pops up - a budding idea, the seed for future works.

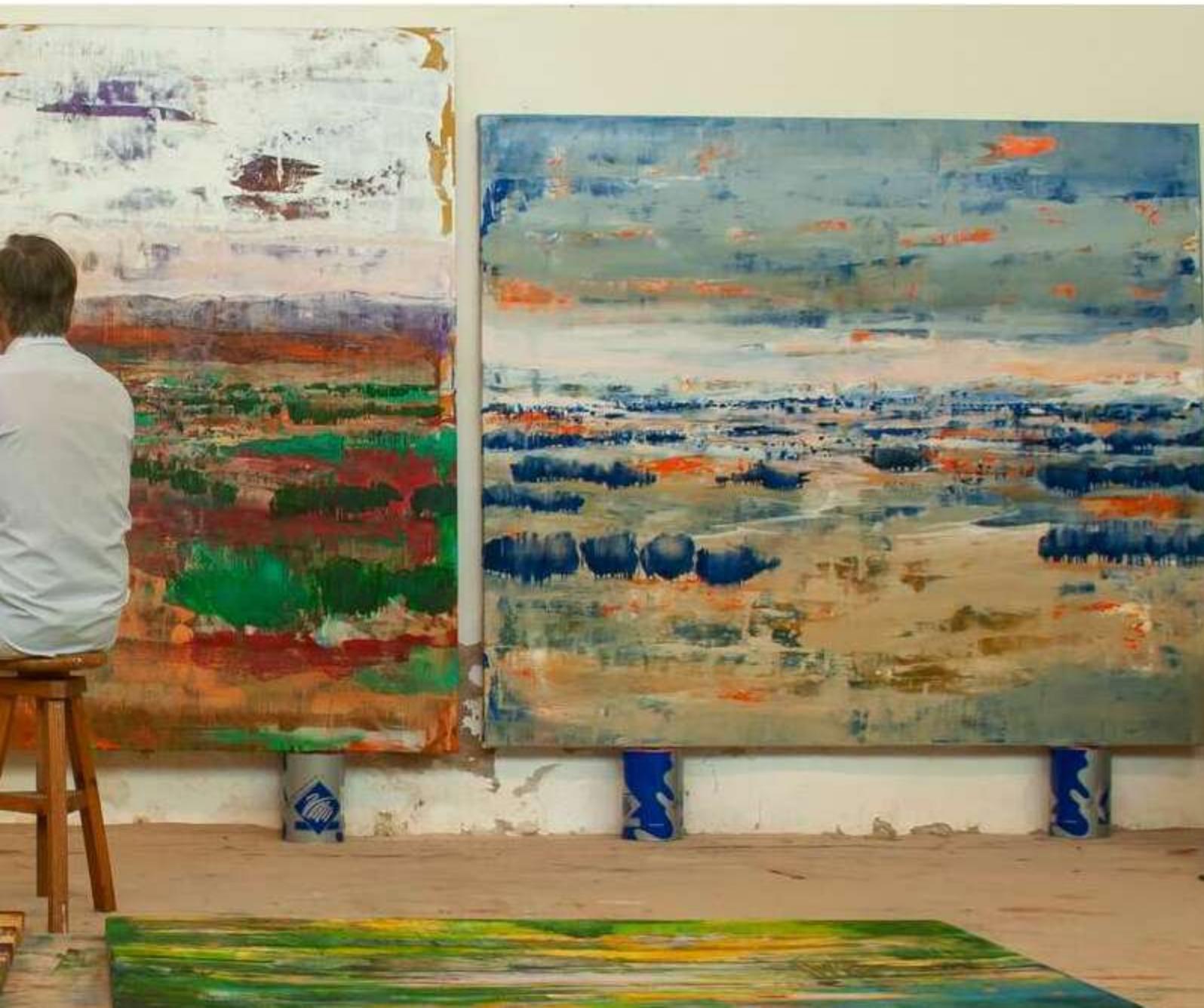
One can identify the covert presence of man residing unseen, in these landscapes – the orderly disposition of trees, the crops-, a human presence that cohabitantes and respects the scenery and is a part of it, like rocks or leaves are. This presence, camouflages among the trees, cannot be seen or heard because it has understood that, as long as the angels stand watch from the four corners of the canvas, its voice must remain silent, and must not disturb. The same happens with the non-human voices of rocks, trees and water, who have learnt to communicate with undecipherable sounds, but also to remain silent most of the time.

Only then, submerged in this visual silence, will we the public be able to speak to ourselves without interference; and then, no matter how hard the malicious winds blow, we will be able to curl up, let them pass and stay in our place.

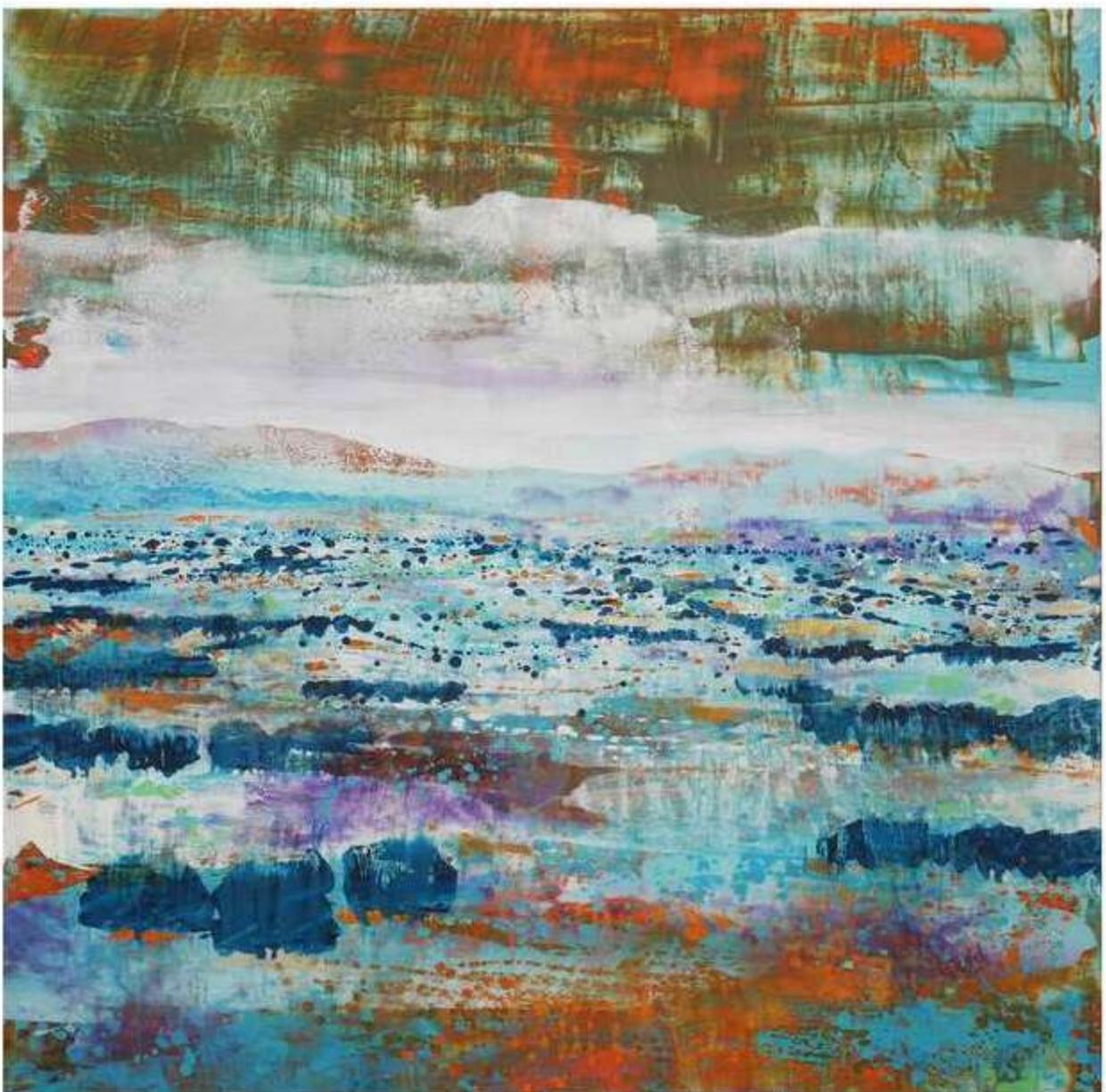
Merce Vila Rigat

Art historian

25 May 2023.

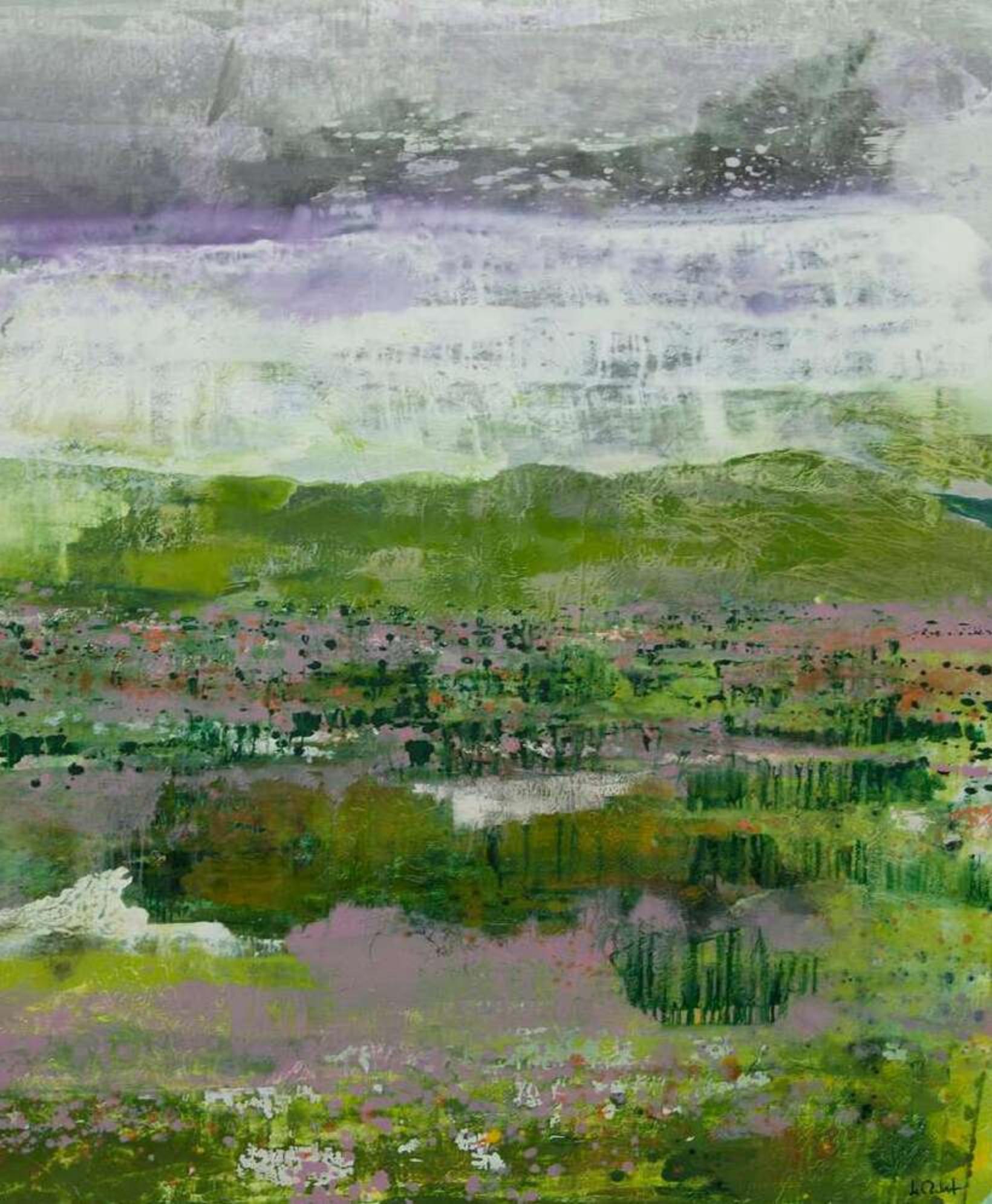

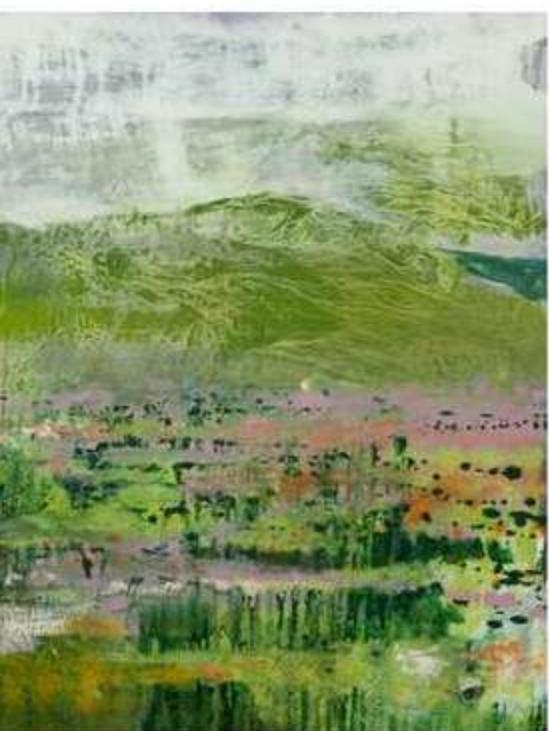

W. Hunt

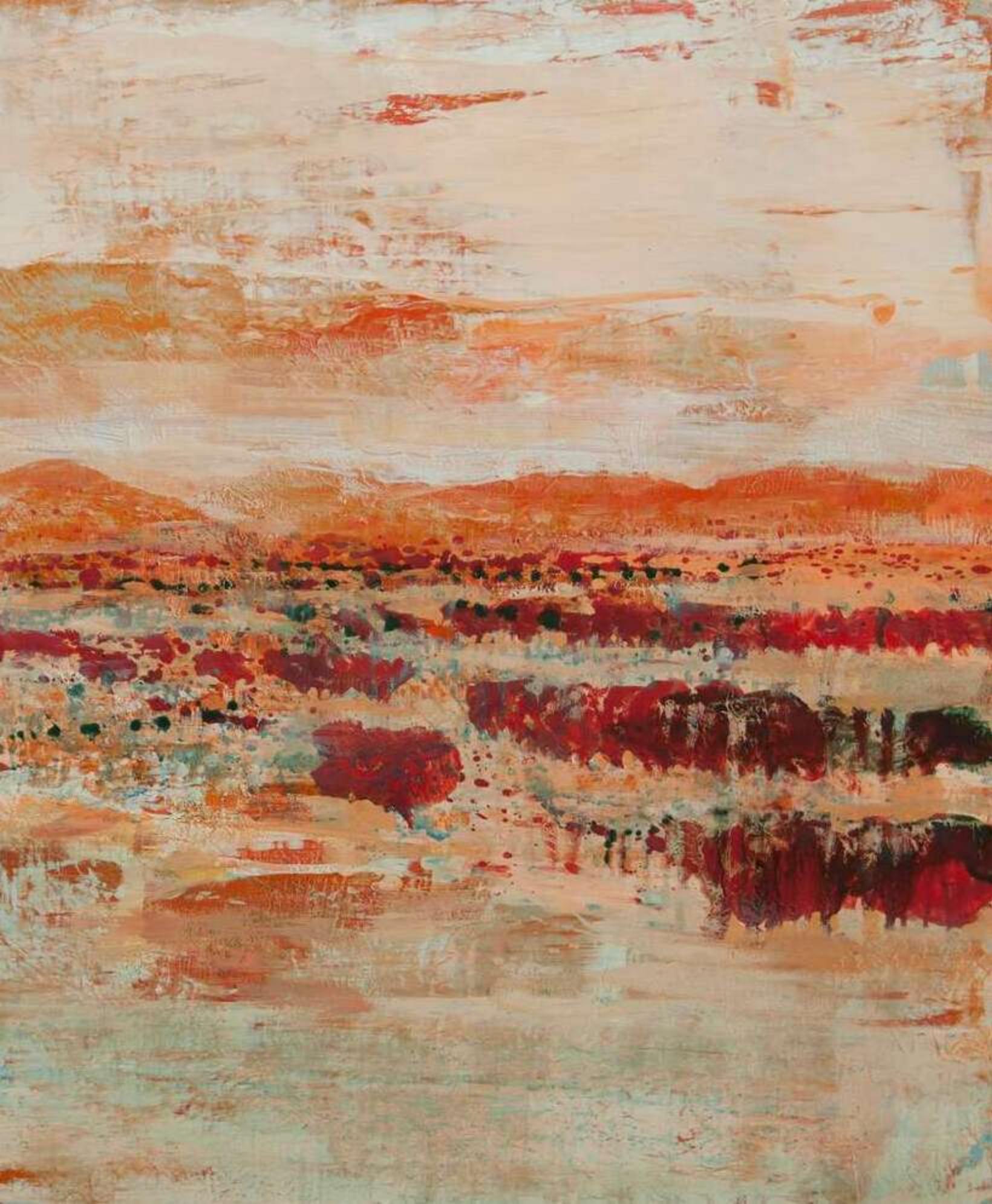

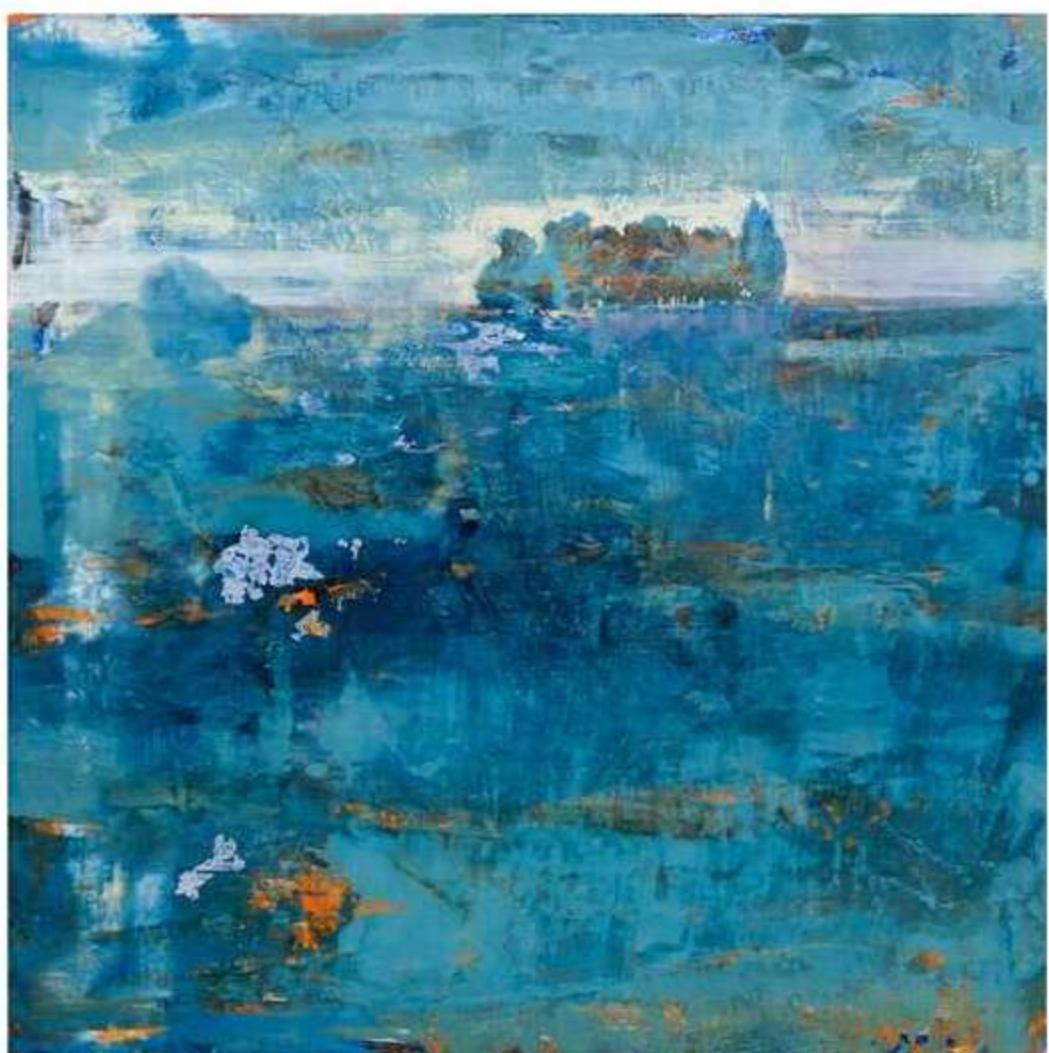

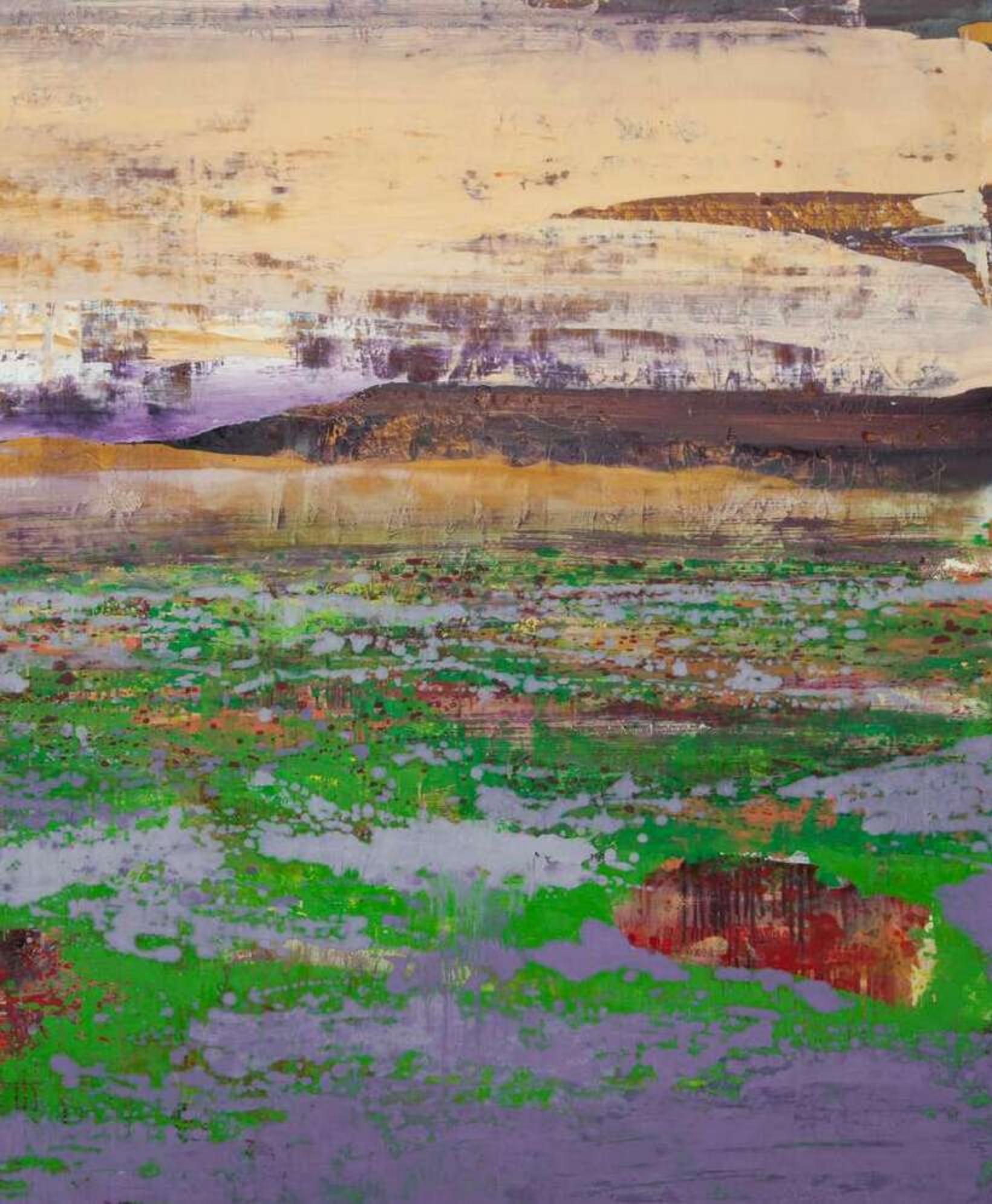

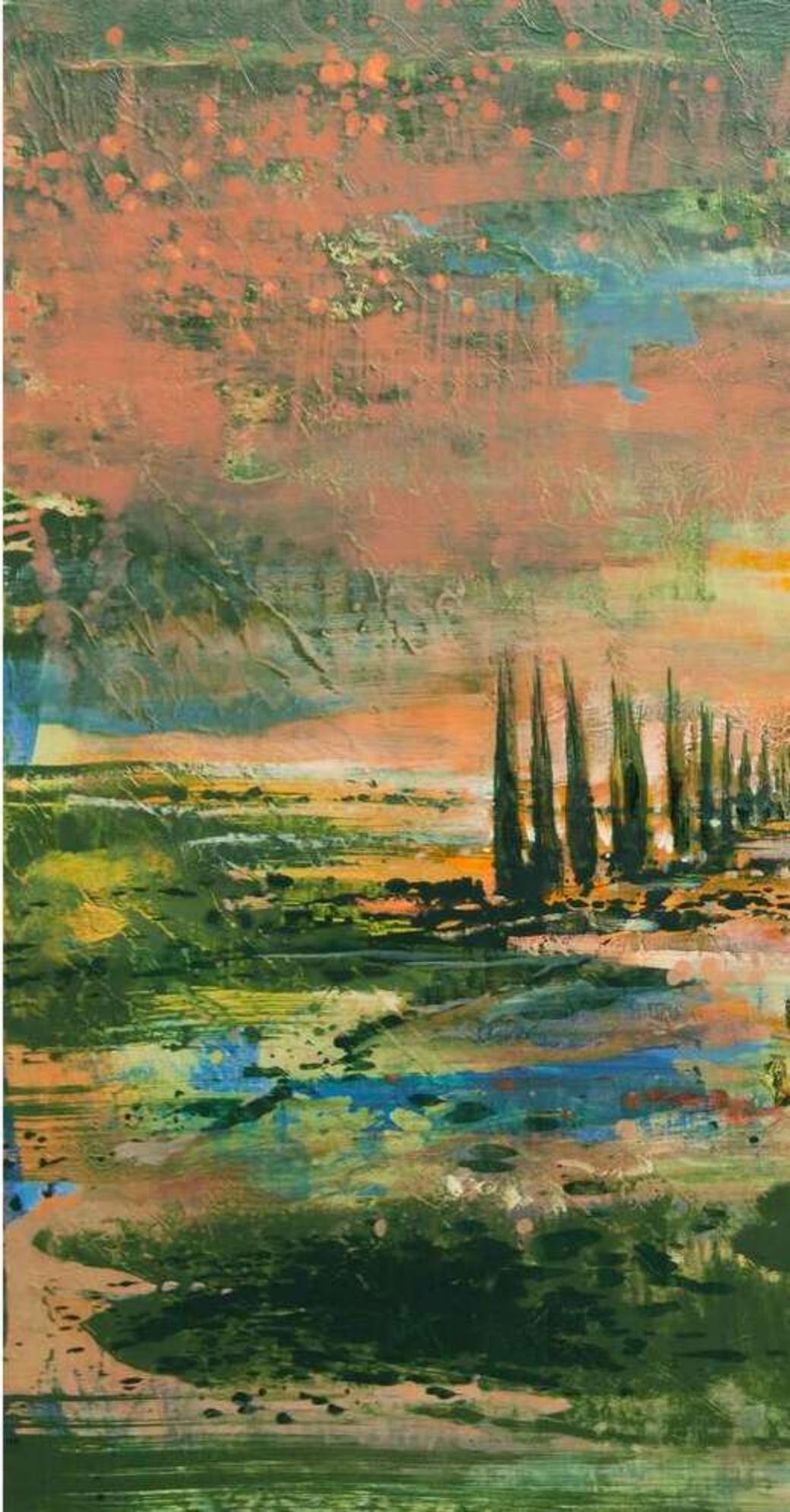

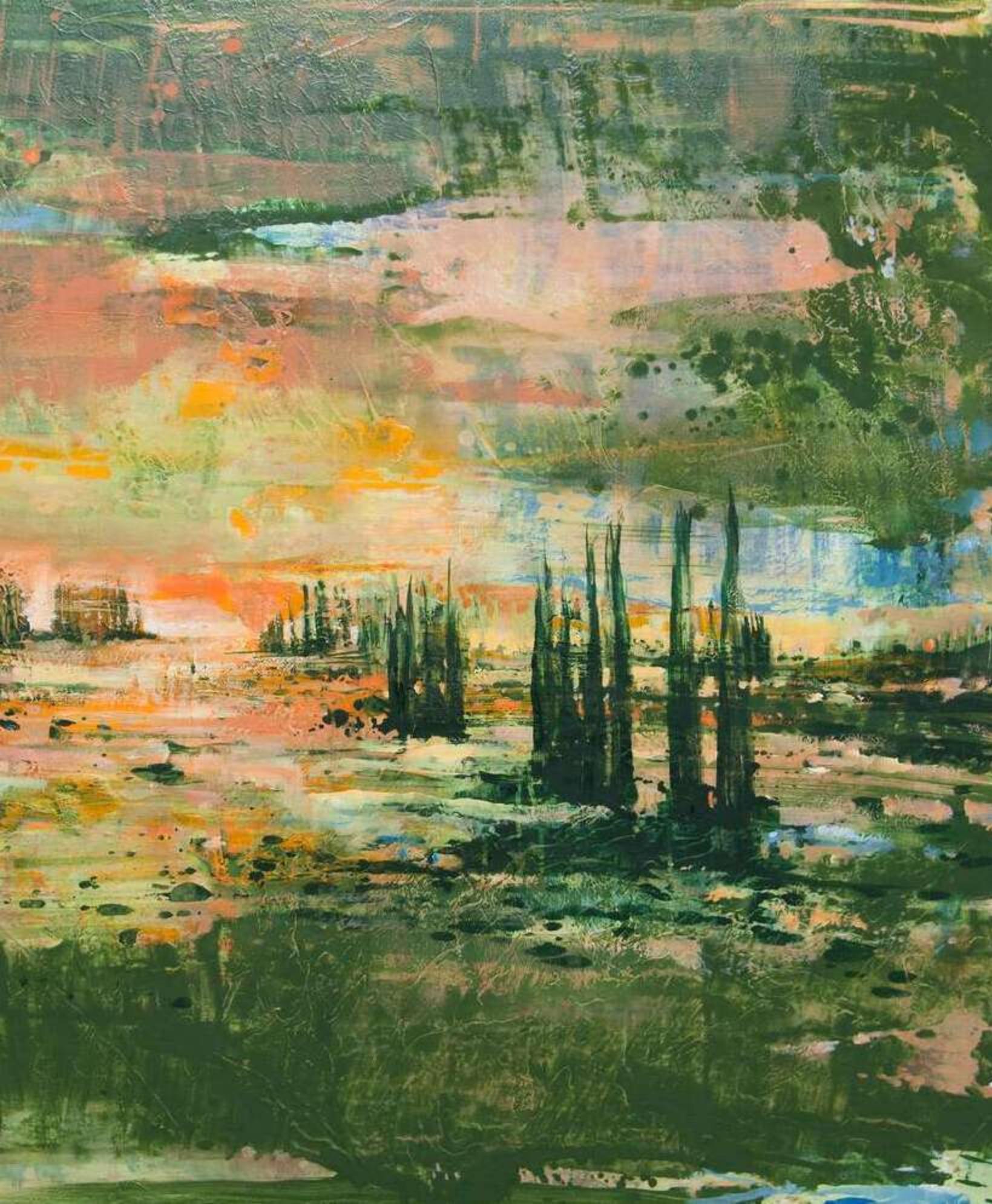

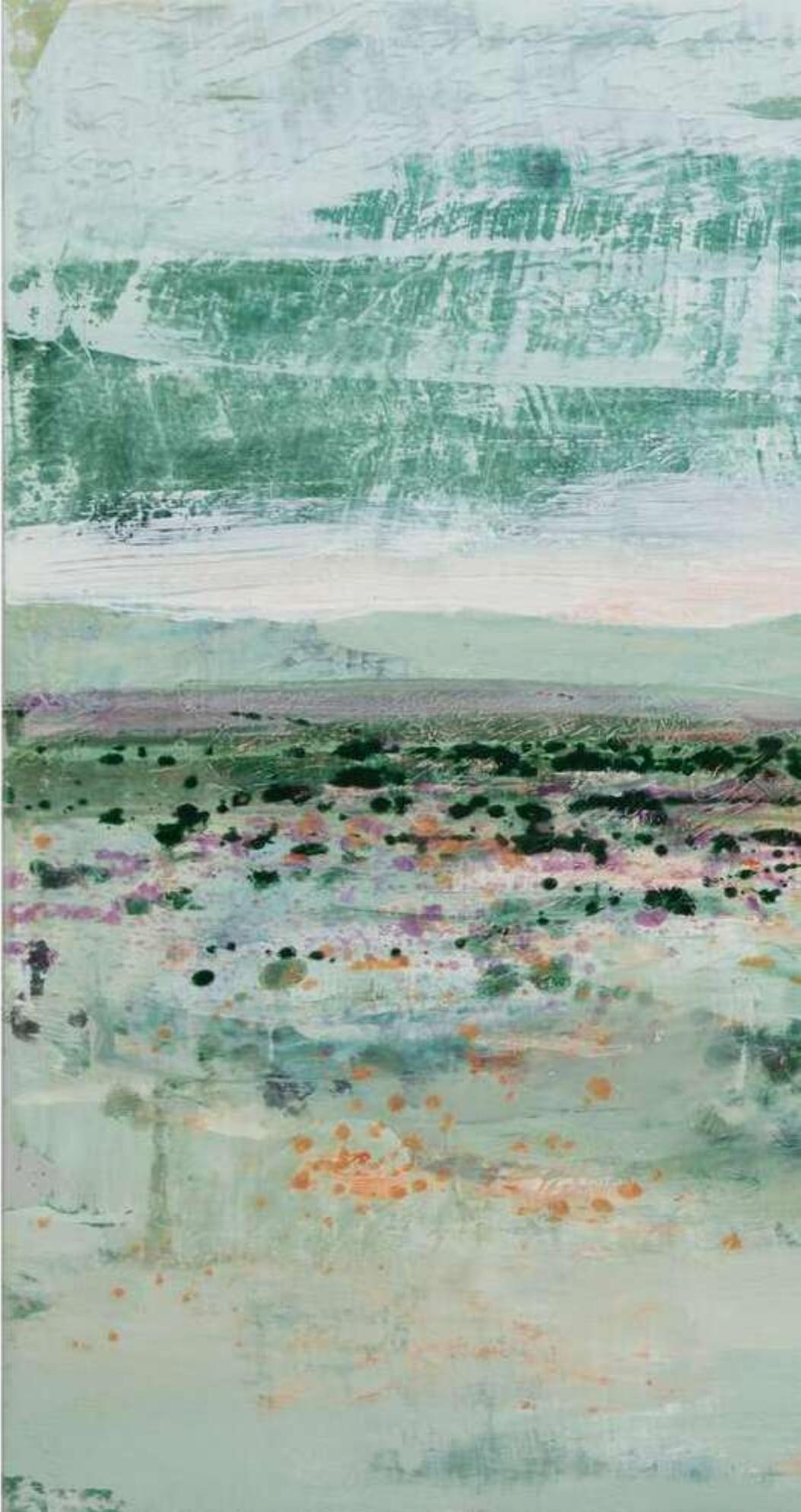

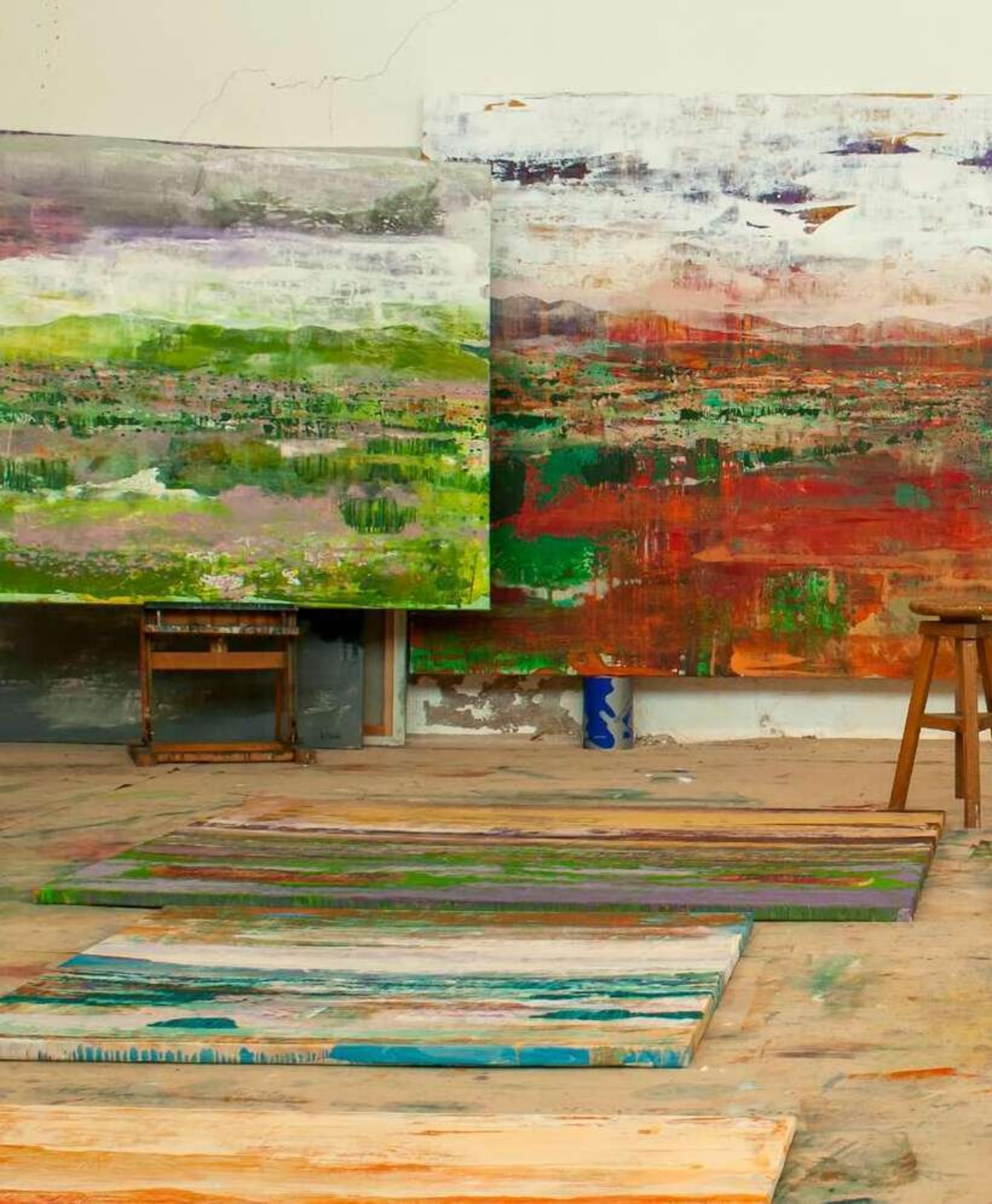

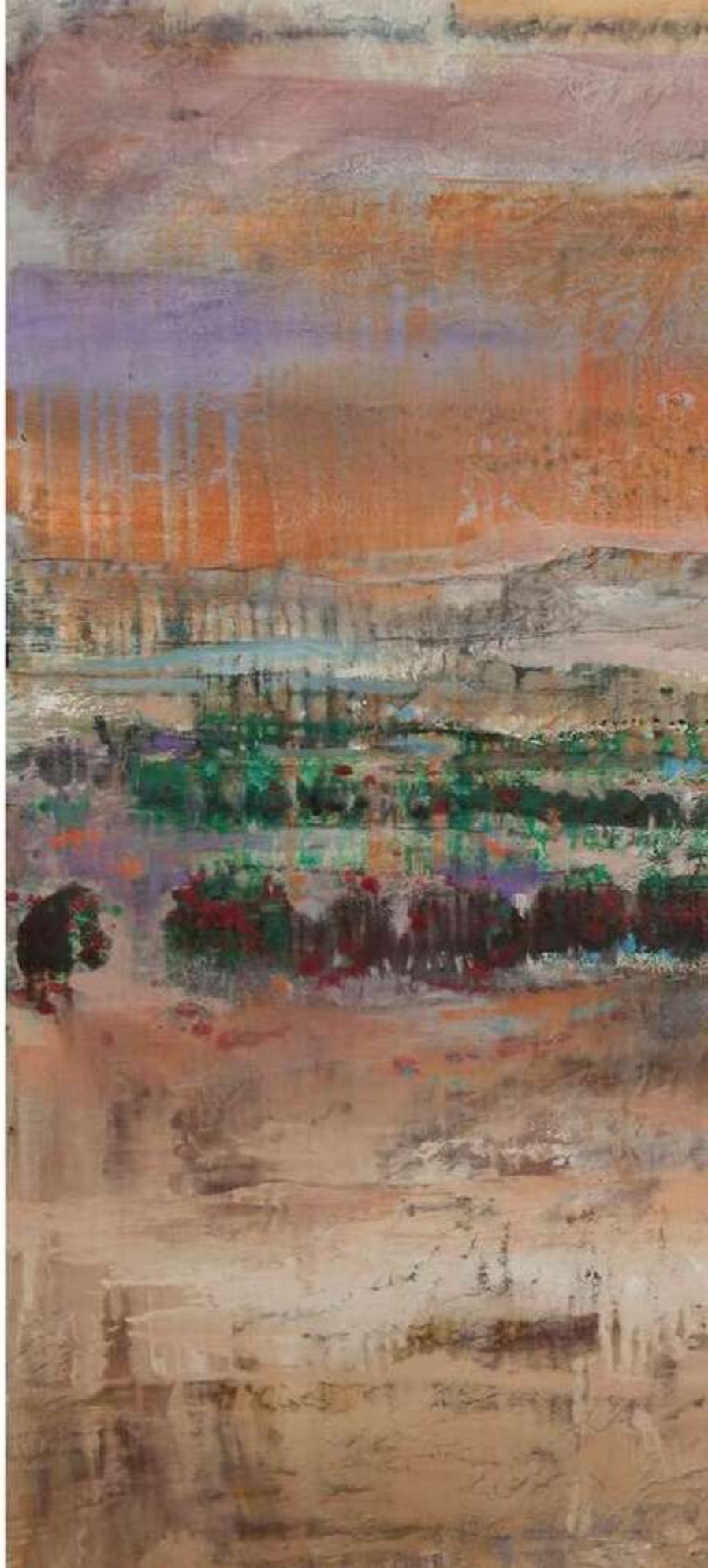

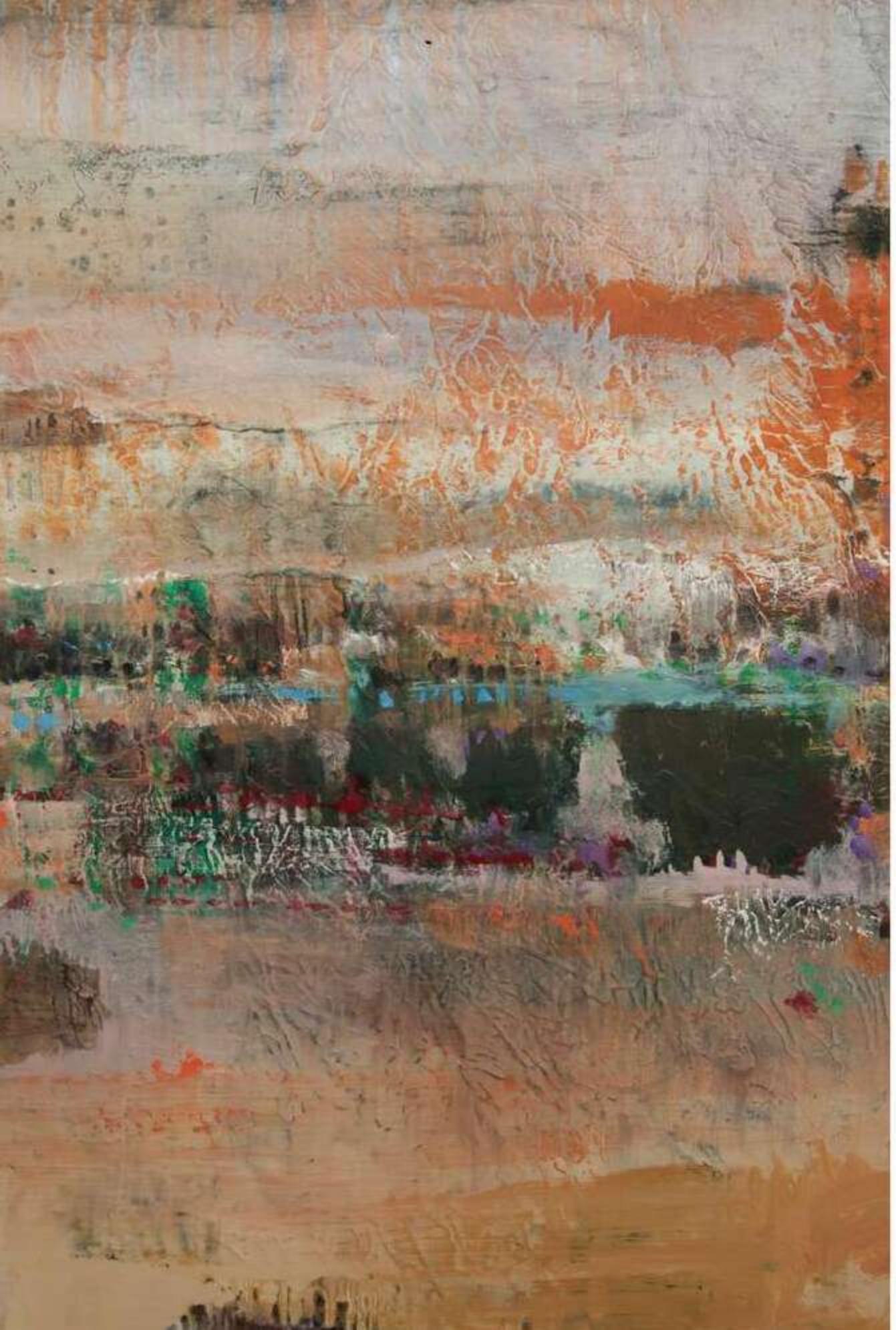

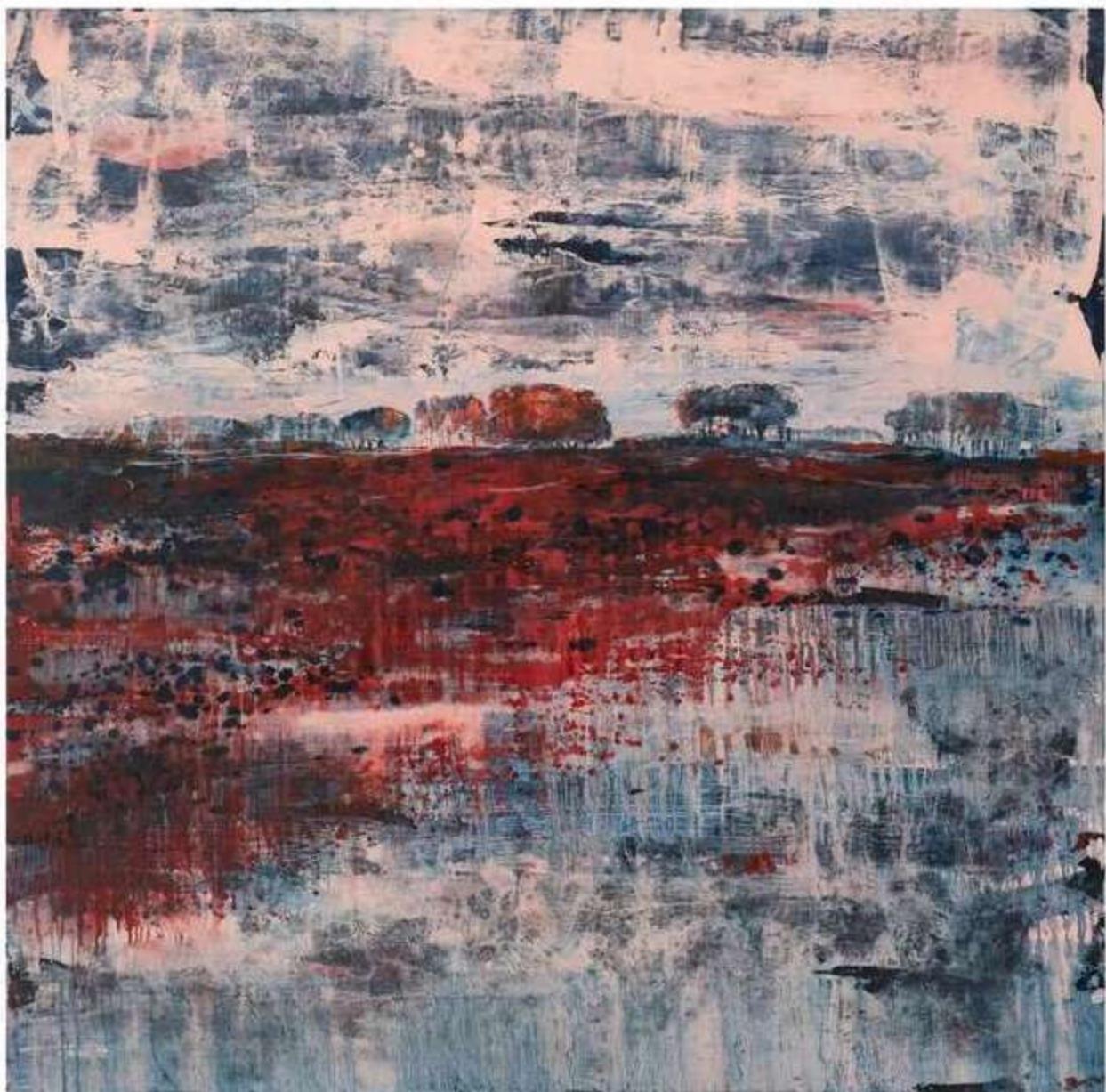

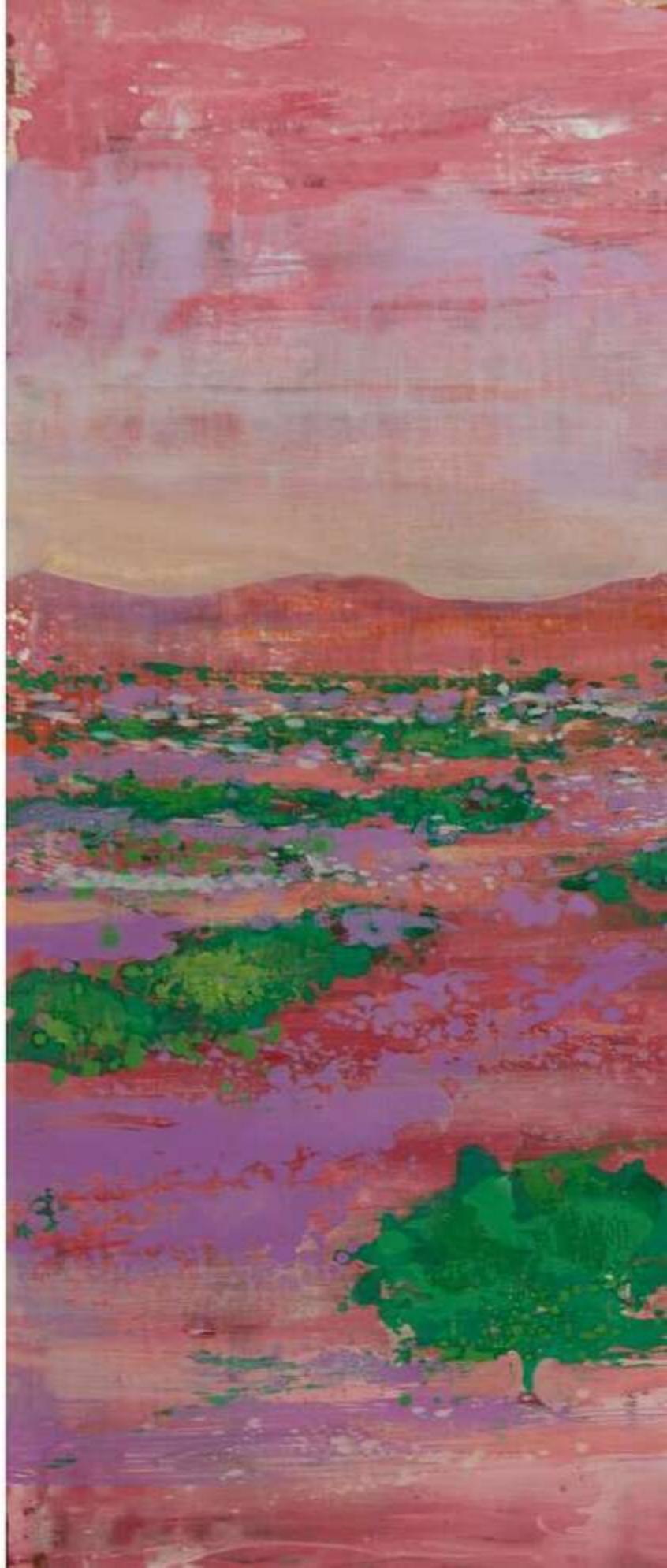

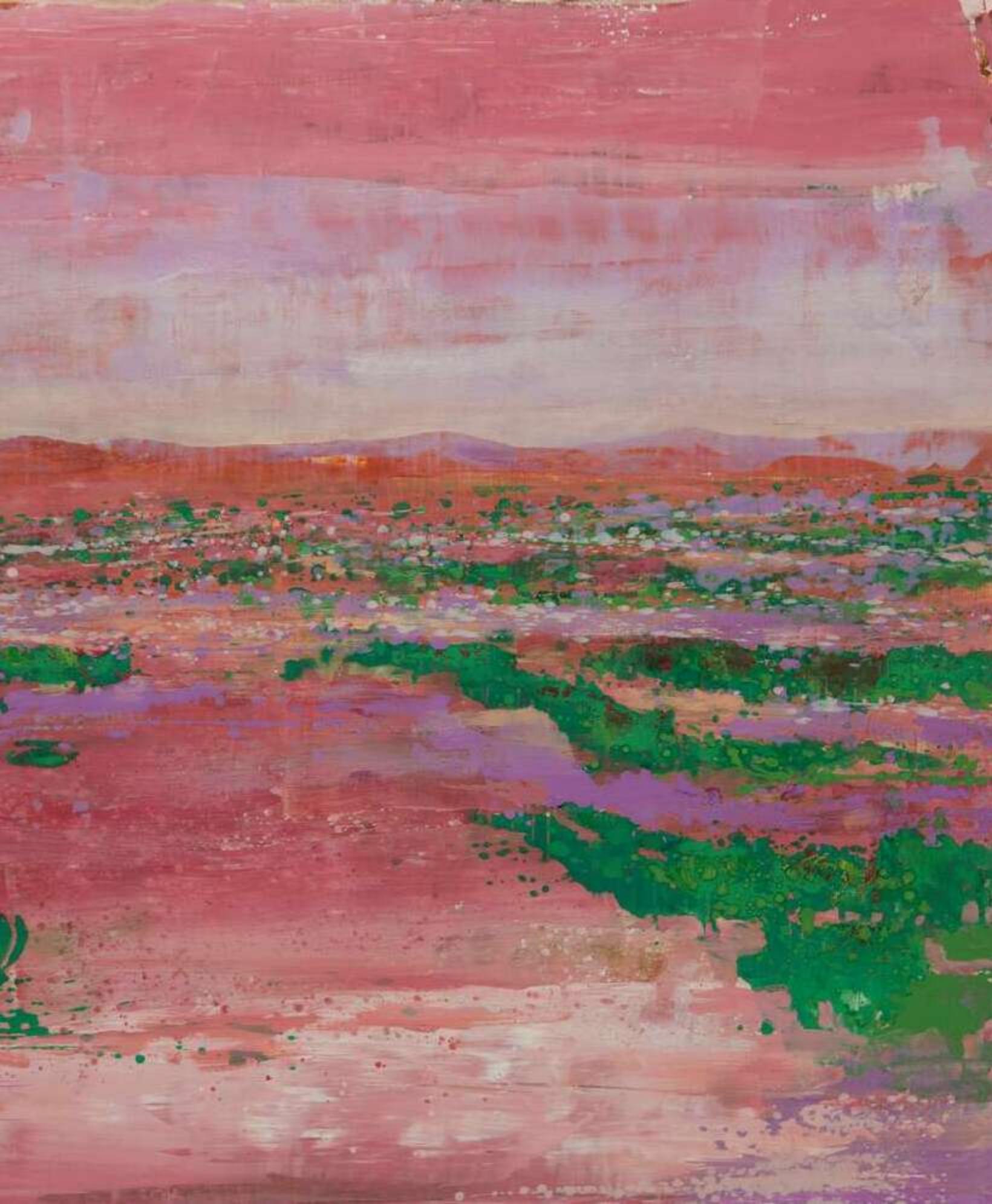

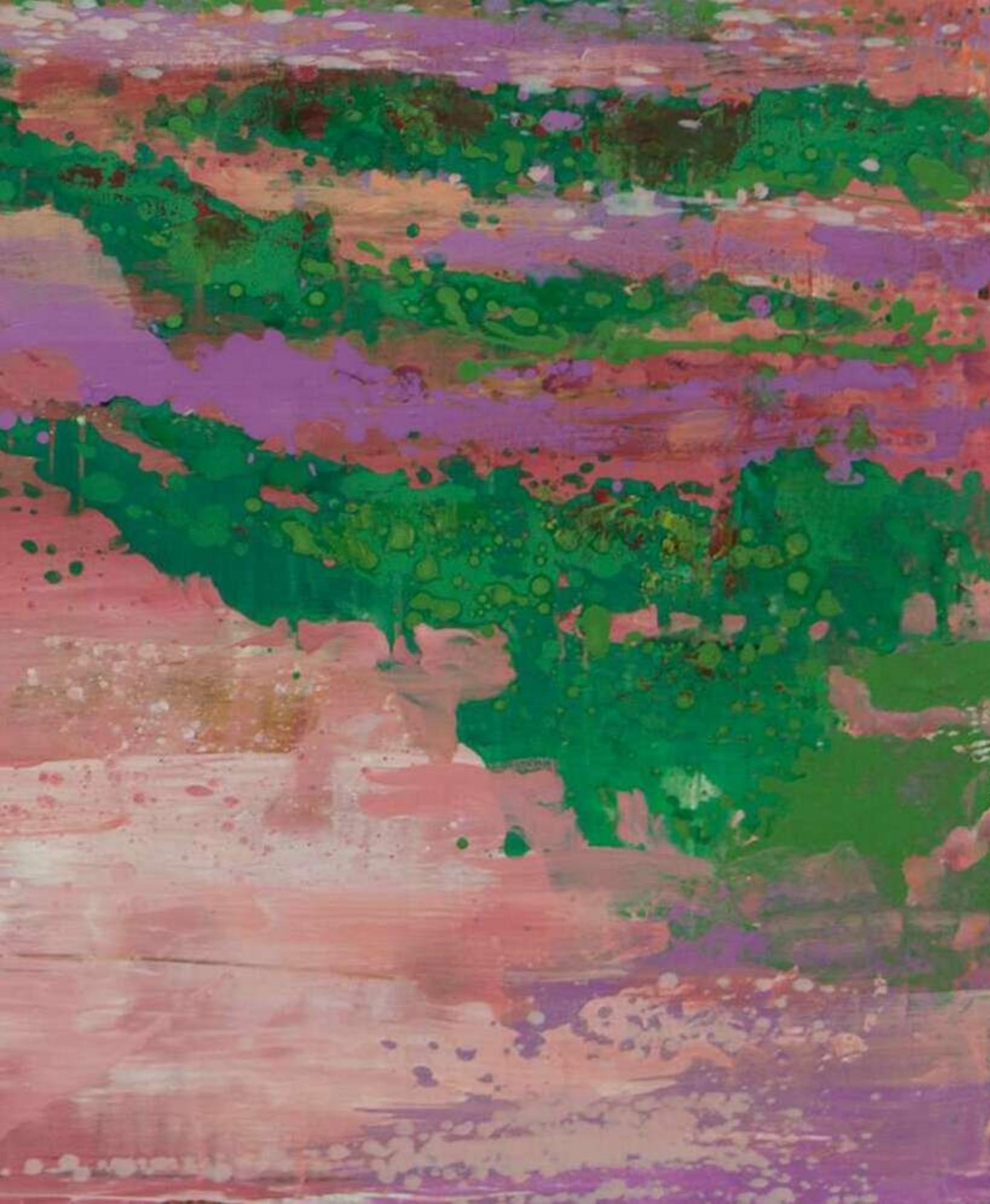

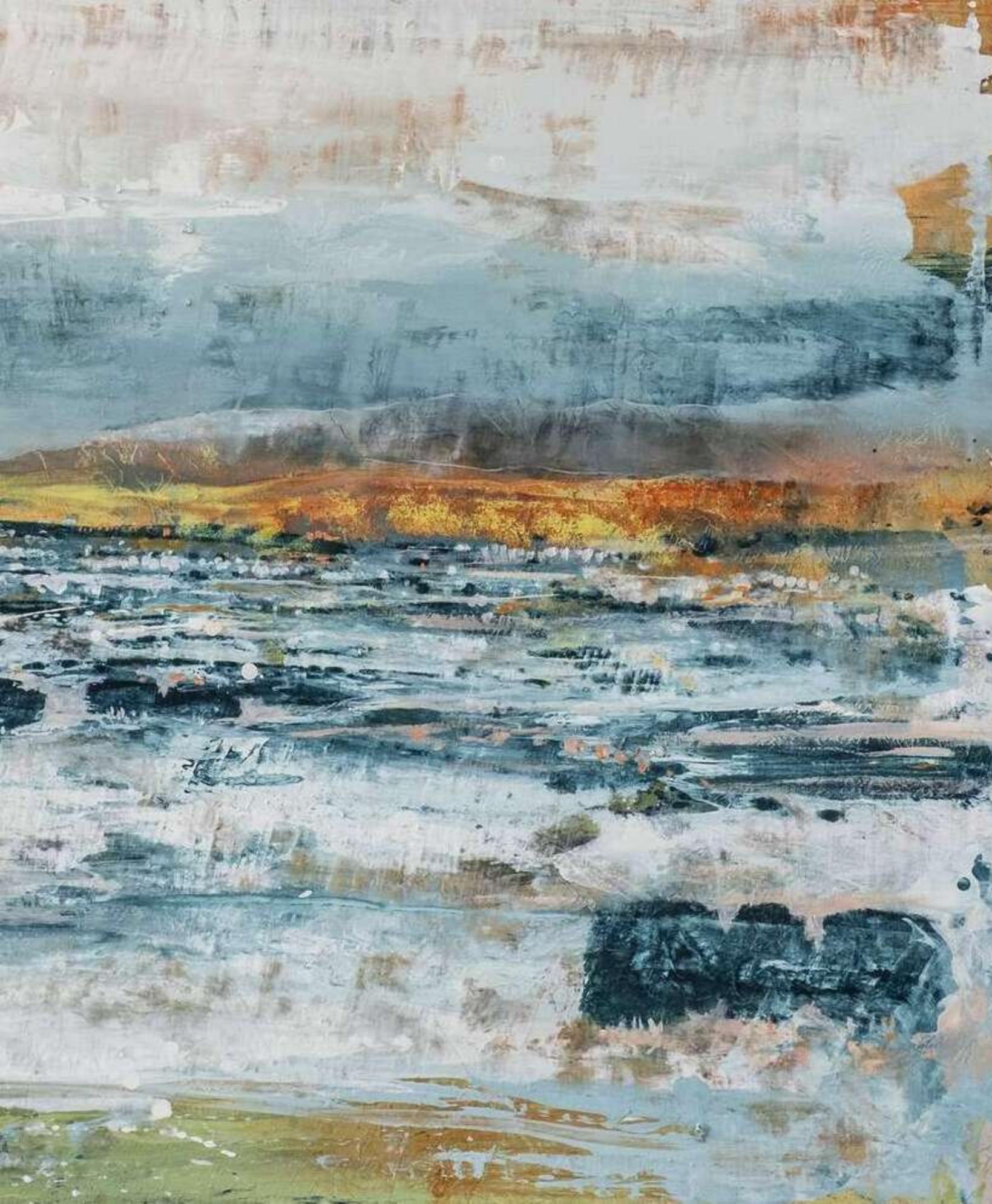

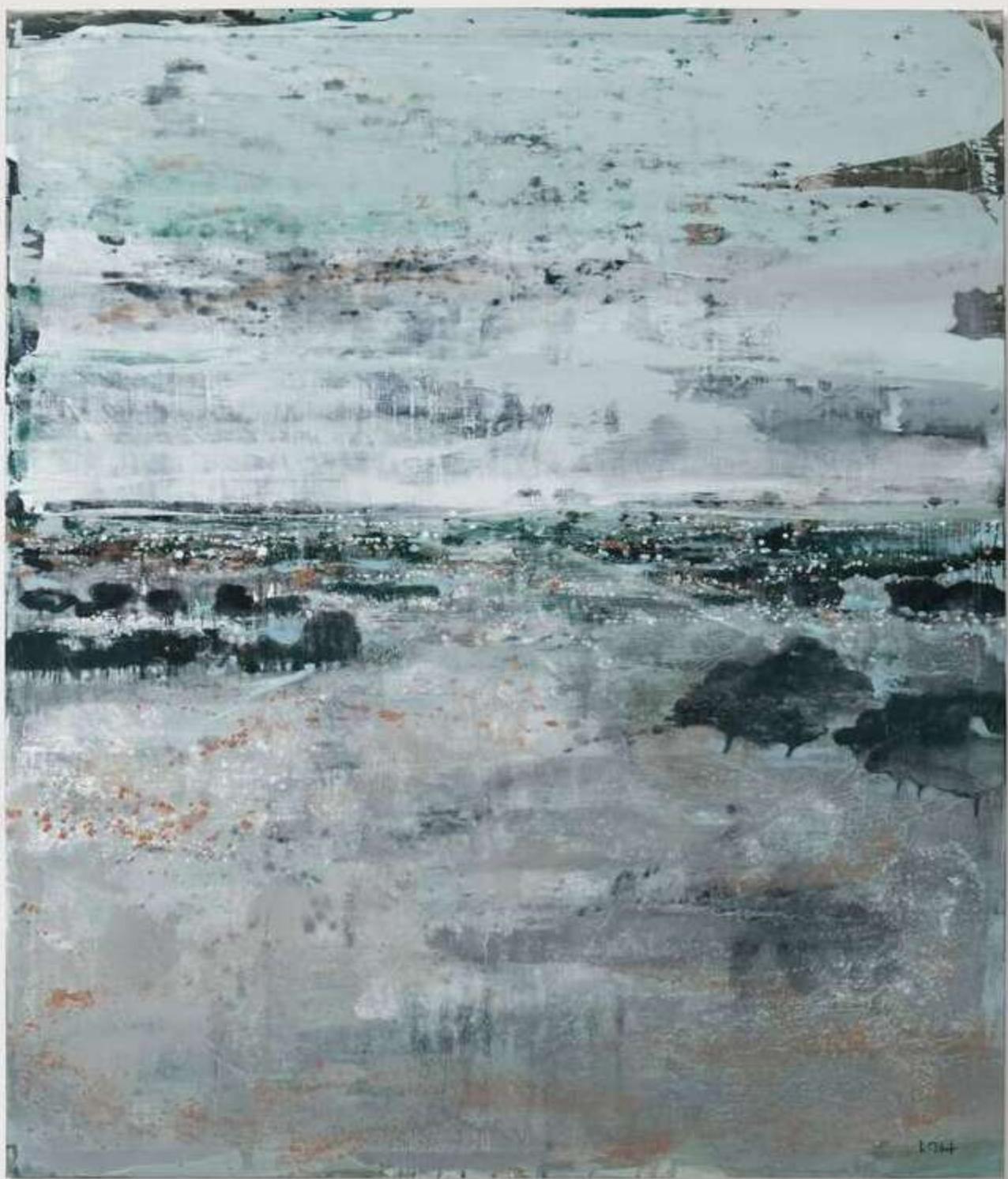

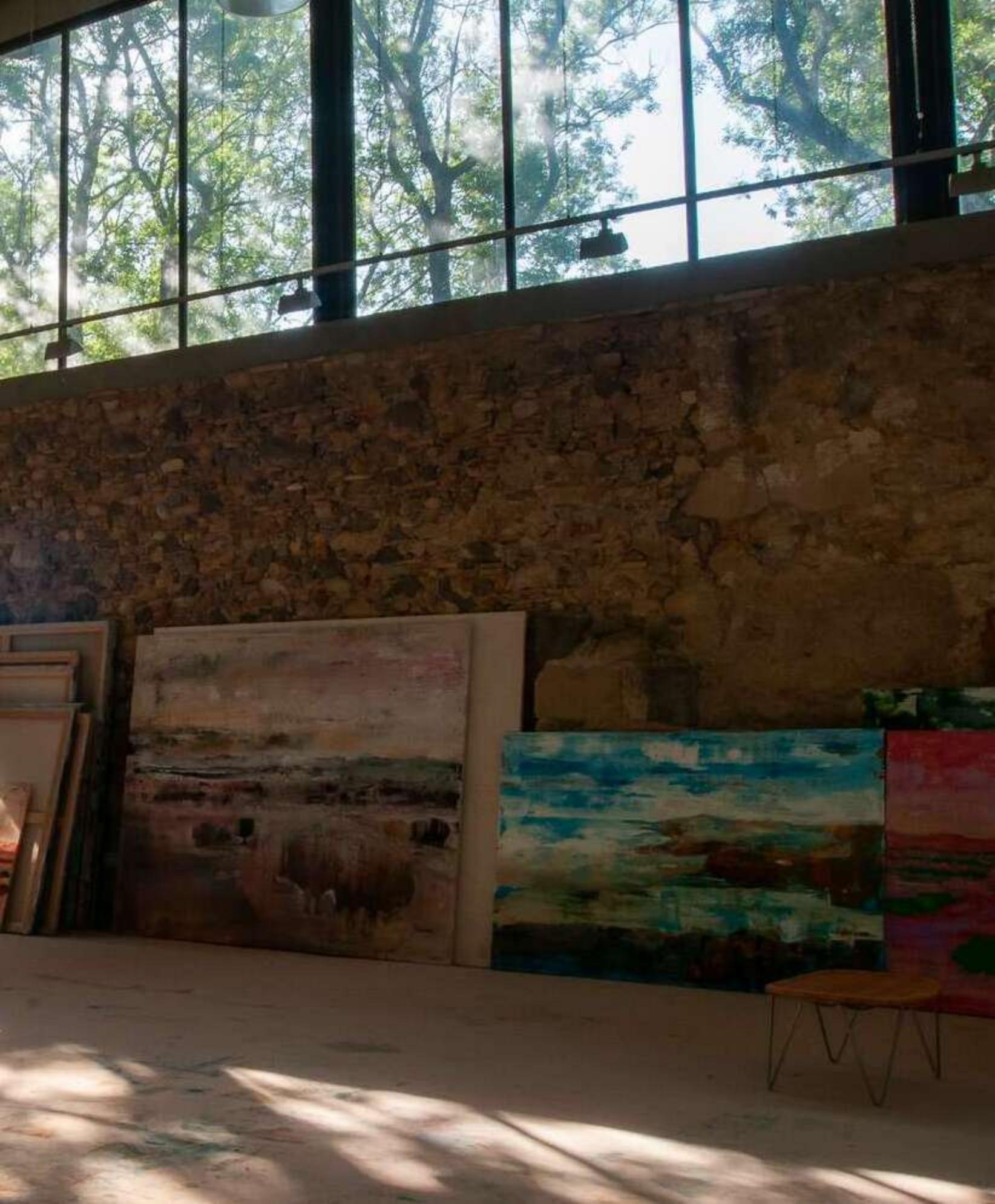

Página 26
130 x 195 cm
Oli sobre tela

Página 28
175 x 205 cm
Oli sobre tela

Página 31
120 x 120 cm
Oli sobre tela

Página 32
200 x 300 cm
Oli sobre tela

Página 36
60 x 100 cm
Oli sobre tela

Página 39
85 x 85 cm
Oli sobre tela

Página 40
150 x 175 cm
Oli sobre tela

Página 45
205 x 175 cm
Oli sobre tela

Página 46
150 x 175 cm
Oli sobre tela

Pàgina 48
150 x 175 cm
Oli sobre tela

Pàgina 53
85 x 85 cm
Oli sobre tela

Pàgina 54
85 x 175 cm
Oli sobre tela

Pàgina 57
85 x 85 cm
Oli sobre tela

Pàgina 64
120 x 120 cm
Oli sobre tela

Pàgina 65
120 x 120 cm
Oli sobre tela

Pàgina 67
175 x 205 cm
Oli sobre tela

Pàgina 70
150 x 175 cm
Oli sobre tela

Pàgina 74
97 x 130 cm
Oli sobre tela

Pàgina 76
97 x 130 cm
Oli sobre tela

Pàgina 79
85 x 85 cm
Oli sobre tela

Pàgina 80
145 x 185 cm
Oli sobre tela

Pàgina 85
205 x 175 cm
Oli sobre tela

Pàgina 87
50 x 50 cm
Oli sobre tela

Pàgina 88
97 x 130 cm
Oli sobre tela

Pàgina 93
50 x 50 cm
Oli sobre tela

Pàgina 94
97 x 130 cm
Oli sobre tela

Pàgina 99
185 x 145 cm
Oli sobre tela

Página 100.
145 x 185 cm.
Oli sobre tela.

Página 104.
114 x 146 cm.
Oli sobre tela.

Página 107.
85 x 85 cm.
Oli sobre tela.

Página 109.
130 x 130 cm.
Oli sobre tela.

Página 111.
150 x 175 cm.
Oli sobre tela.

Página 114.
130 x 160 cm.
Oli sobre tela.

Página 118.
195 x 230 cm.
Oli sobre tela.

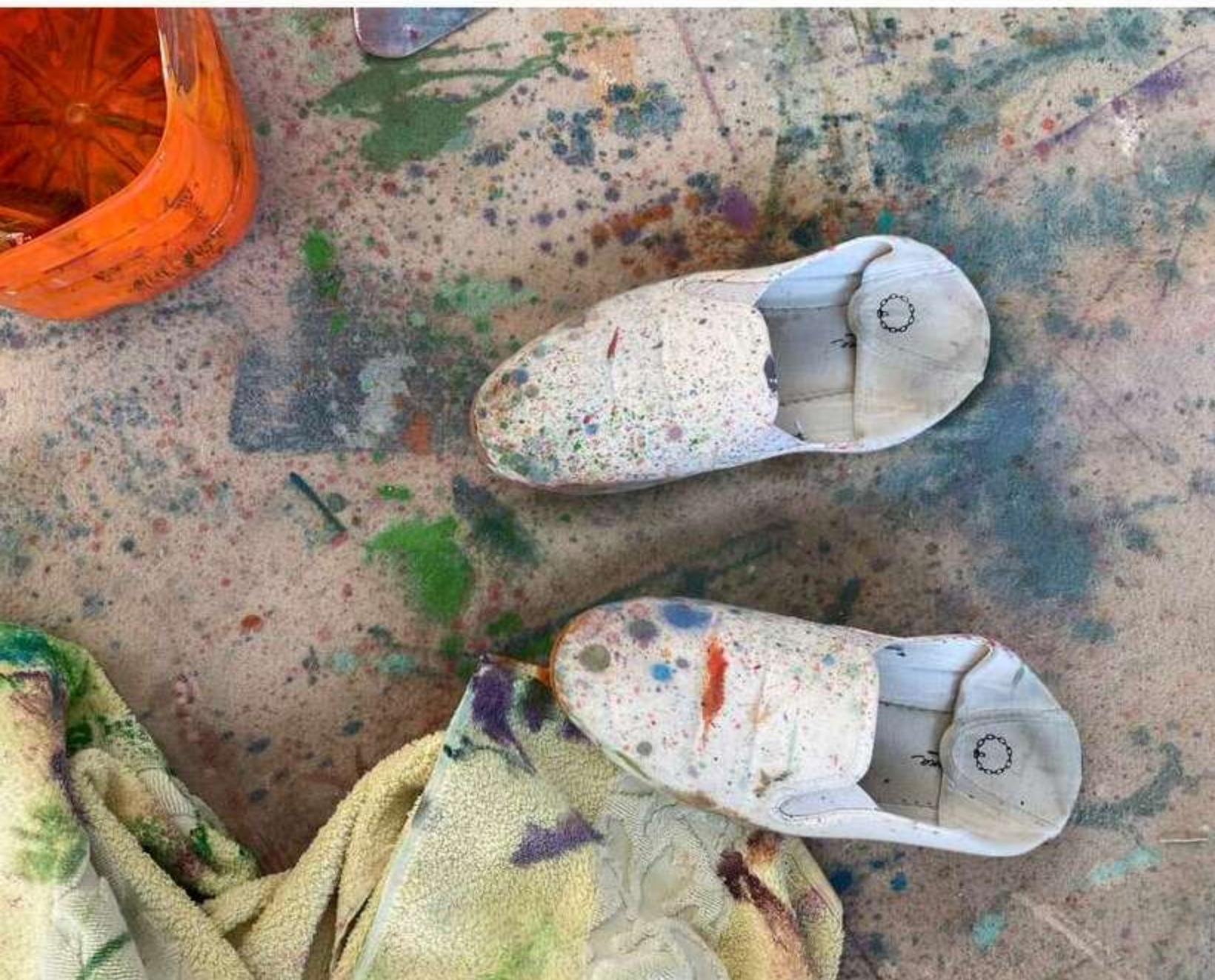
Página 122.
97 x 130 cm.
Oli sobre tela.

Página 125.
205 x 175 cm.
Oli sobre tela.

Pere de Ribot

Girona, 1962

2021

"La celebración de la Mirada". Exposición individual al Castell de Benidormiens. Castell d'Aro. (Catáleg).

2023

"Bajo un mismo cielo". Colectiva, artistas del Piramidón en el Castillo de Benadormiens. Castell d'Aro.

2023

"Contemplacions" Exposición individual. Castell de Calonge. (Catáleg)

2018

"Inmersión" Individual Galería Esther Montoriol. Barcelona.

2017

"Inmersión" Individual Galería Angeles Penche. Madrid.

2016

"25 alquadrat". Piramidón Centre d'Art Contemporani. Barcelona.
"2 De Dos". MH Art Gallery. Bilbao.
Casa Hemingway. Obra mural 600 X 300 cm.
Juan Dolio. República Dominicana.

2015

Obra Sobre Papel. Piramidón Centre d'Art Contemporani. Barcelona.

2014

Maki Off". Individual Pere de Ribot.
Flamicell Art Contemporani. Barcelona.
Galería Arte Berri. Santo Domingo. República Dominicana;

2012

Galería Angeles Penche. Madrid.
Galería Esther Montoriol. Barcelona.
Bassma Art Gallery. Casablanca. Marruecos.
Pinta Art Fair. New York. USA.
Artpalmbeach Fair. Palm Beach. FL. U.S.A.
Feria Arteamericas. Miami. FL. U.S.A.
Galería Jad Art. Casablanca. Marruecos.

2011

Marrakech Art Fair 2011. Marrakech. Marruecos.
Flamicell Art Contemporani. Barcelona.
DelicARTessen. Galería Esther Montoriol. Barcelona.
Arte Berri. Santo Domingo. República Dominicana.

2010

Feria Arteamericas. Miami. FL. U.S.A
Delicartessen. Galería Esther Montoriol. Barcelona.
Kunstart 11. Bolzano. Italia.
"Tempus Fugit". Palau Moja. Barcelona.
Galería Cal Talaveró. Verdú. España.
Marrakech Art Fair 2010. Marrakech. Marruecos.

2009

"La mirada Amorosa". Club Hemingway. Juan Dolio.
República Dominicana.
"ScapeLands/LandScapes".
Centro de Arte Contemporáneo PIRAMIDON.
Barcelona.
Galería Cal Talaveró. Verdú. Lleida.
Galería Cal Talaveró. Verdú. Lleida.
Exhibition Art. Begur.
Feria internacional "Art Santa Fe".
Nuevo Méjico. USA.
Galería Arte Berri. Santo Domingo. República Dominicana.
DelicARTessen. Galería Esther Montoriol. Barcelona.

2008

"Horizonte Interior". Galería Esther Montoriol. Barcelona.
Galería Angeles Penche. Madrid.
DelicARTessen. Galería Esther Montoriol. Barcelona.

- 2007
"Sense límits". Galeria Cort. Banyoles.
- 2005
Galeria Cort. Banyoles. Girona.
Art i Gastronomia. Museu del Empordà.
Figueres. Girona.
Flamicell Art Contemporani. Barcelona.
- 2004
Galeria Art Nau. Girona.
Empire Art Gallery. Mainz. Alemania.
Galeria Angeles Penche. Madrid.
Flamicell Art Contemporani. Barcelona.
Art i Gastronomia. Empordà. Girona.
"Mares, cielos y otros delirios comestibles". Galeria M.
A. Bagué. Torroella de Montgrí. Girona.
A. Dalí. St. Pere del Bosc. Lloret de Mar. Girona.
- 2003
Empire Art Gallery. Mainz. Alemania.
Flamicell Art Contemporani. Barcelona.
Galeria Esther Montoriol. Barcelona.
- 2002
Galeria Angeles Penche. Madrid.
Fundación Codespa. Galeria Senda. Barcelona.
Galeria Esther Montoriol. Barcelona.
- 2001
Galeria Expoart. Girona.
Galeria Ambit. Barcelona.
Empire Art Gallery. Mainz. Alemania.
"Hora Zero". Galeria Esther Montoriol. Barcelona.
- 2000
Cardedeu amb l'Art Vigent.
7 exposicions per el any 2000.
Museu Art 2000. Fundación Vilacasa. Torroella de
Montgrí. Girona.
Feria de Arte Santander. Galeria Angeles Penche.
Santander.
- 1999
Galeria Vieille du Temple. Paris.
Galeria Ambit. Barcelona.
Galeria Angeles Penche. Madrid.
Galeria Balthazar. Bruselas.
Galeria Angela Rodeja. Barcelona.
Feria de Arte Santander. Galeria Angeles Penche.
- Santander.
Galeria Vieille du Temple. Paris.
- 1998
Museu de Arte de Girona. Artista invitado.
Flamicell Art Contemporani. Empordà. Girona.
- 1997
Galeria Angela Rodeja. Barcelona.
Galeria Vieille du Temple. Paris.
"Del retrato al autorretrato".
Galeria M. José Castellvi. Barcelona.
- 1996
Galeria Angela Rodeja. Barcelona.
Winterthur. Barcelona.
Kuns Haus. Orplid. Munich.
Galeria Expoart. Girona.
- 1995
Galeria Expoart. Girona.
Galeria Ambit. Barcelona.
Flamicell Art Contemporani. Empordà. Girona.
"10 Anys". Galeria Ambit. Barcelona.
Gallery 7. Hong Kong.
Fundación Codespa. Círculo Ecuestre. Barcelona.
Galeria Vieille du Temple. Paris.
- 1994
Galeria Angela Rodeja. Barcelona.
Hipermec' Art. Sala Vinçon. Barcelona.
"Cinc anys d'Art Contemporani".
Homenaje Tartovsky. Galeria Vieille du Temple. Paris.
Museo de Historia de la Ciudad. Girona.
Expoart i Angela Rodeja. Barcelona.
Galeria Vieille du Temple. Paris.
"50 anys d'Art Contemporani Català" (C.F. Miralles).
Girona.
"Solidaritat". Casa de la Caritat. Barcelona.
Baz Art. Marsella. Francia.
Die Einrichtung. Munich. Alemania.
- 1993
Galeria Vieille du Temple. Paris.
Galeria Ambit. Barcelona.
Sales Municipales de Exposiciones. Girona.
Palette. Artistes dans la Ville. Orleans. Francia.
Galeria Art-Sud. Toulouse. Francia.
Galeria Vieille du Temple. Colectiva. Paris.
"Exposition Européenne de Peinture et de Sculpture".

- Carre d'Or. París.
Col·lecció Testimoni. Sala Sant Jaume. Fundació La Caixa. Barcelona.
- 1992
Galeria Art. Figueres. Girona.
Galeria Serrano 141. Madrid.
Galeria La Ventana. Valencia.
La Catedral del Vi. La Vall de Santa Creu. Girona.
Galeria Expoart. Girona.
Leonard Beard, Albert Gonzalo, Pere de Ribot. Barcelona.
- 1991
Galeria Art 16. Olot. Girona.
La Galeria del Pasatge. Igualada.
Galeria Expoart. Barcelona.
Galeria Vieille du Temple. París.
Art Jonction International. Niza. Francia.
Galeria Nolde. Navacerrada.
Galeria Estilo. Barcelona.
Hipermerc' Art. Sala Vinçon. Barcelona.
"Petit Format". Galeria Expoart. Girona.
Galeria Art. Figueres. Girona.
- 1990
Galeria Vieille du Temple. París.
Galeria La Ventana. Valencia.
Castell de Perelada. Girona.
Museu d'Art Contemporani "Can Marc". Begur. Girona.
Canals Galeria d'Art. Sant Cugat del Vallès.
Galeria Expoart. Girona.
Galeria Art. Figueres. Girona.
Art Jonction International. Niza. Francia.
Galeria Expoart. Girona.
Hipermerc' Art. Sala Vinçon. Barcelona.
"Petit Format". Galeria Expoart. Girona.
"Intercambio Hispano-Soviético". Itinerante. URSS.
"Preludi". Galeria Expoart. Barcelona.
Feria Internacional "Interarte 90". Valencia.
- 1989
Galeria Arteara. Madrid.
Galeria Art. Figueres. Girona.
ARCO '89. Galeria expoart. Madrid.
Galeria Nolde. Navacerrada.
Galeria Vieille du Temple. París.
Biennal Cultural. Cannes. Francia.
Biennal Cultural. Girona.
- Art Jonction International. Niza. Francia.
Castell de Benidormiens. Castell d'Aro. Girona.
Galeria Vieille du Temple. París.
Supermerc' Art. Barcelona-Madrid.
Galeria Expoart. Girona.
Galeria Art. Figueres. Girona.
- 1988
Galeria Expoart. Girona.
Amics de les Arts. Terrassa.
Premi "Pintura jove". Generalitat de Catalunya.
Galeria Lola Anglada. Barcelona.
Premio Blanco y Negro. Galeria Espalter. Madrid.
VI Mostra d'Art Contemporani Català. Sant Cugat del Vallès.
Palau Oliver de Boteller. Tortosa. Tarragona.
Sales de Exposicions del Honorable Comú d'Encamp. Andorra.
Museo Municipal de Sant Joan. Lleida.
Museo Comarcal. Reus. Tarragona.
Capella de l'Antic Hospital de la Santa Creu. Barcelona.
Centro Cultural de la Caixa de Terrassa. Terrassa.
Barcelona.
Alicia Ibarra y Pere de Ribot. La Bisbal d'Empordà. Girona.
Premio de Pintura Jove. Galeria Expoart. Girona.
Galeria Expoart. "Petit Format". Girona.
- 1987
Canals Galeria d'Art. Sant Cugat del Vallès.
- 1986
Premio "Fornells Pla". La Garriga. Barcelona.
Premio "Medalla Gimeno". Tortosa. Tarragona.
Biennal del Fútbol Club Barcelona. Barcelona.
Escola d'Aparelladors. Universitat Politécnica. Barcelona.
ARCO '86. Galeria Canals. Madrid.
- 1985
Premio de Pintura "Banco de Vizcaya". Barcelona.
- En 1995 instala su estudio en Piramidón Centre d'Art Contemporani. Barcelona.

Crèdits

Edita i organitza:

Ajuntament de Calonge i Sant Antoni.
Alcaldia.

Coordinador de l'exposició:

Juan José Gallardo

Disseny gràfic i maquetació:

Jaume Figueras Puig i Pre de Ribot

Fotografies:

Jaume Figueras (pàg. 6);
pàg. 6-7);
pàg. 50).

Fotografies de les obres:

XXXXXX

Textos:

Jordi Soler i Casals
Alex Reig
Merce Vila Rigat

Impressió:

XXXXXX

Edició:

Primer edició. Juny 2023

Tirada:

400 exemplars

Dipòsit legal

GI 817-2023

